

SBÍRKA ZÁKONŮ

ČESKÁ REPUBLIKA

Částka 99

Rozeslána dne 14. září 2018

Cena Kč 79,-

O B S A H:

199. Nařízení vlády o Technickém plánu přechodu zemského digitálního televizního vysílání ze standardu DVB-T na standard DVB-T2 (nařízení vlády o Technickém plánu přechodu na standard DVB-T2)
 200. Nález Ústavního soudu ze dne 14. srpna 2018 sp. zn. Pl. ÚS 14/17 ve věci návrhu na zrušení některých ustanovení vyhlášky č. 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, o odměně a náhradě hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem, ve znění pozdějších předpisů
-

199

NAŘÍZENÍ VLÁDY

ze dne 29. srpna 2018

**o Technickém plánu přechodu zemského digitálního televizního vysílání
ze standardu DVB-T na standard DVB-T2
(nařízení vlády o Technickém plánu přechodu na standard DVB-T2)**

Vláda nařizuje podle čl. II bodu 1 zákona č. 252/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon“):

§ 1

Předmět úpravy

(1) Toto nařízení stanoví Technický plán přechodu zemského digitálního televizního vysílání ze standardu DVB-T na standard DVB-T2.

(2) Toto nařízení se vztahuje na zemské digitální televizní vysílání šířené ve vysílacích sítích uvedených v přílohách č. 1 až 4 k tomuto nařízení a upravuje proces přechodu zemského digitálního televizního vysílání ze standardu DVB-T na standard DVB-T2 (dále jen „přechod“) za účelem uvolnění rádiových kmitočtů v kmitočtovém pásmu 694–790 MHz.

§ 2

Vymezení pojmů

Pro účely tohoto nařízení se rozumí

- a) vysílačem velkého výkonu vysílač zajišťující zemské digitální televizní vysílání na území České republiky s maximálním efektivním vyzářeným výkonem (ERP_{max}) větším než 30 dBW,
- b) vysílačem malého výkonu vysílač nebo televizní převaděč zajišťující zemské digitální televizní vysílání na území České republiky s maximálním efektivním vyzářeným výkonem (ERP_{max}) rovným nebo menším než 30 dBW,
- c) vysílací sítí veřejná komunikační síť tvořená vysílači zajišťujícími šíření zemského digitálního televizního vysílání,
- d) digitálním multiplexem souhrnný datový tok obsahující dílčí datové toky náležející jednotlivým televizním, popřípadě rozhlasovým programům, službám přímo souvisejícím s programy nebo dodatečným službám, které jsou upraveny pro společný přenos a následné šíření prostřednictvím vysílací sítě,
- e) stávající vysílací síť vysílací síť provozovaná na základě přidělu rádiových kmitočtů v kmitočtovém pásmu 470–790 MHz, ve které je šířen digitální multiplex ve standardu DVB-T,
- f) přechodovou vysílací sítí vysílací síť sestavená a provozovaná na omezenou dobu podle čl. II bodu 3 zákona pro šíření souběžného vysílání využívající rádiové kanály uvedené v přílohách č. 1 až 4 k tomuto nařízení,
- g) souběžným vysíláním časově omezené současné šíření zemského digitálního televizního vysílání ve standardu DVB-T prostřednictvím stávajících vysílacích sítí a přechodových vysílacích sítí zemského digitálního televizního vysílání, ve kterých je šířen digitální multiplex ve standardu DVB-T2 v dotčené územní oblasti odpovídající nejméně územnímu rozsahu pokrytí dotčené územní oblasti zemským digitálním vysíláním ve standardu DVB-T provozovaném na základě individuálních oprávnění k využívání rádiových kmitočtů platných ke dni nabytí účinnosti tohoto nařízení,
- h) rádiovým kanálem kmitočtový blok o šířce 8 MHz, který se využívá pro zemské digitální televizní vysílání ve standardu DVB-T nebo ve standardu DVB-T2, který je označen svým číslem,
- i) finální vysílací síť vysílací síť provozovaná na základě přidělu rádiových kmitočtů v kmitočtovém pásmu 470–694 MHz změněného podle čl. II bodu 5 zákona, ve které je šířen digitální multiplex ve standardu DVB-T2.

§ 3

Označení vysílacích sítí

Vysílací sítě se označují těmito čísly:

- a) 1, 2, 3 a 4, jedná-li se o stávající vysílací síť,
- b) 11, 12 a 13, jedná-li se o přechodovou vysílací síť, a
- c) 21, 22, 23 a 24, jedná-li se o finální vysílací síť.

§ 4

Vymezení dotčených územních oblastí

Při přechodu držitelé přidělů rádiových kmitočtů pro vysílání ve standardu DVB-T postupují po dotčených územních oblastech, které jsou vymezeny pro každou stávající vysílací síť samostatně podle technického a kmitočtového řešení stávající vysílací sítě 1 až 4. Dotčené územní oblasti jsou vymezeny na základě hodnoty minimální plánovací intenzity signálu zemského televizního vysílání z příslušných vysílačů velkého výkonu a vysílačů malého výkonu.

§ 5

Základní podmínky přechodu

(1) K vypnutí zemského digitálního televizního vysílání ve standardu DVB-T ve lhůtách uvedených v přílohách č. 1 až 4 k tomuto nařízení může dojít, pokud je v dotčené územní oblasti zajištěno pokrytí obyvatelstva signálem finální nebo přechodové vysílací sítě zemského digitálního televizního vysílání ve standardu DVB-T2 nejméně v rozsahu vysílání stávajících vysílacích sítí DVB-T a pokud tomu nebrání přírodní nebo odůvodněné technické překážky, přičemž:

- a) finální vysílací síť 21 nahrazuje stávající vysílací síť 1,
- b) finální vysílací síť 22 nahrazuje stávající vysílací síť 2,
- c) finální vysílací síť 23 nahrazuje stávající vysílací síť 3 a
- d) finální vysílací síť 24 nahrazuje stávající vysílací síť 4.

(2) Rozsah pokrytí dotčené územní oblasti zemským digitálním televizním vysíláním zjišťuje operátor¹⁾ vysílací sítě výpočtem nebo jej ověřuje měřením podle vyhlášky o způsobu stanovení pokrytí signálem zemského televizního vysílání²⁾. Rozsah pokrytí dotčené územní oblasti zemským digitálním televizním vysíláním operátor vysílací sítě posuzuje podle plánovacích parametrů uvedených v příloze č. 5 k tomuto nařízení. Cílový rozsah pokrytí signálem zemského televizního vysílání finálních vysílacích sítí 21 až 24 operátor vysílací sítě posuzuje podle § 11 odst. 2.

(3) Souběžné vysílání je vysílači velkého výkonu zajišťováno v dotčené územní oblasti nejméně po dobu uvedenou v přílohách č. 1 až 4 k tomuto nařízení, přičemž:

- a) přechodová vysílací síť 11 je určena pro zajištění souběžného vysílání ke stávající vysílací síti 1,
- b) přechodová vysílací síť 12 je určena pro zajištění souběžného vysílání ke stávajícím vysílacím sítím 2 a 3 a případně pro regionální provozovatele vysílání,
- c) přechodová vysílací síť 13 je určena pro zajištění souběžného vysílání ke stávající vysílací síti 4 a případně pro regionální provozovatele vysílání.

(4) Vypnutí vysílačů velkého výkonu stávajících vysílacích sítí 1 až 4 ve standardu DVB-T operátoři vysílacích sítí provedou ve lhůtách uvedených v přílohách č. 1 až 4 k tomuto nařízení za podmínky, že je zajištěno souběžné vysílání nejméně po dobu 6 měsíců.

(5) Vysílače malého výkonu stávajících vysílacích sítí operátoři vysílacích sítí převedou na zemské digitální televizní vysílání šířené ve standardu DVB-T2 v návaznosti na vypnutí vysílačů velkého výkonu ve standardu DVB-T v dotčené územní oblasti. V případě, že z důvodu přírodních nebo odůvodněných technických překážek nebude toto převedení u vysílačů malého výkonu, které využívají rádiové kmitočty z pásma 470–694 MHz, možné, může operátor vysílací sítě převedení tohoto vysílače malého výkonu uskutečnit, pokud to technické překážky

¹⁾ § 2 písm. e) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů.

²⁾ Vyhláška č. 163/2008 Sb., o způsobu stanovení pokrytí signálem zemského televizního vysílání.

dovolí, i po uplynutí lhůty uvedené v § 11 odst. 1 nebo v případě, že technické překážky nebude možné vyřešit, jeho vysílání ukončit ke dni 1. února 2021. Vysílání vysílačů malého výkonu provozovaných s využitím rádiových kmitočtů z pásma 694–790 MHz musí být ukončeno nejpozději ke dni 30. června 2020.

§ 6

Finální vysílací síť 21 provozovatele televizního vysílání ze zákona

(1) Finální vysílací síť 21 pro šíření digitálního multiplexu veřejné služby³⁾ zemského digitálního televizního vysílání ve standardu DVB-T2 je tvořena rádiovými kanály 26, 33 a 39. Pro vysílače malého výkonu mohou být za podmínek stanovených v § 10 odst. 8 použity i jiné rádiové kanály.

(2) Rádiové kanály pro zemské digitální televizní vysílání multiplexu veřejné služby ve standardu DVB-T, rádiové kanály pro zajištění přechodové vysílací sítě 11 a rádiové kanály pro finální vysílací síť 21 a lhůty pro vypnutí vysílačů stávající vysílací sítě 1 jsou uvedeny v příloze č. 1 k tomuto nařízení.

(3) Provozovatel televizního vysílání ze zákona (dále jen „Česká televize“) splňuje vysíláním ve standardu DVB-T2 podmínky zákona o České televizi a zákona o Českém rozhlasu pro provoz digitálního multiplexu veřejné služby, jakmile dosáhne pokrytí alespoň 95 % obyvatelstva signálem zemského digitálního televizního vysílání ve standardu DVB-T2 výpočtem podle vyhlášky o způsobu stanovení pokrytí signálem zemského televizního vysílání. Bude-li dosaženo hodnoty pokrytí signálem stanovené větou první, Česká televize může provést změny ve vysílání ve standardu DVB-T včetně úplného nebo částečného vypnutí vysílání ve standardu DVB-T.

(4) Od okamžiku dosáhnutí pokrytí alespoň 95 % obyvatelstva podle odstavce 3 se posuzuje dostupnost jednotlivých programů České televize v součtu všech využívaných způsobů šíření zemského digitálního televizního vysílání. Česká televize ukončí zemské digitální vysílání ve standardu DVB-T nebo jeho části v závislosti na svých technických a ekonomických možnostech a zejména po

dosažení alespoň 95 % pokrytí obyvatel podle odstavce 3.

§ 7

Finální vysílací síť 22

(1) Finální vysílací síť 22 pro šíření zemského digitálního televizního vysílání ve standardu DVB-T2 je tvořena rádiovými kanály 22, 27, 28, 34, 38 a 40. Pro vysílače malého výkonu mohou být za podmínek stanovených v § 10 odst. 8 použity i jiné rádiové kanály.

(2) Rádiové kanály pro zemské digitální televizní vysílání ve standardu DVB-T v rámci stávající vysílací sítě 2, rádiové kanály pro zajištění přechodové vysílací sítě 12 a rádiové kanály pro finální vysílací síť 22 a lhůty pro ukončení zemského digitálního televizního vysílání ve standardu DVB-T jsou uvedeny v příloze č. 2 k tomuto nařízení.

§ 8

Finální vysílací síť 23

(1) Finální vysílací síť 23 pro šíření zemského digitálního televizního vysílání ve standardu DVB-T2 je tvořena rádiovými kanály 22, 23, 31, 33, 34 a 35. Pro vysílače malého výkonu mohou být za podmínek stanovených v § 10 odst. 8 použity i jiné rádiové kanály.

(2) Rádiové kanály pro zemské digitální televizní vysílání ve standardu DVB-T v rámci stávající vysílací sítě 3, rádiové kanály pro zajištění přechodové vysílací sítě 12 a rádiové kanály pro finální vysílací síť 23 a lhůty pro ukončení zemského digitálního televizního vysílání ve standardu DVB-T jsou uvedeny v příloze č. 3 k tomuto nařízení.

§ 9

Finální vysílací síť 24

(1) Finální vysílací síť 24 pro šíření zemského digitálního televizního vysílání ve standardu DVB-T2 je tvořena rádiovými kanály 21, 30, 42, 43, 44, 45 a 46. Pro vysílače malého výkonu mohou být za podmínek stanovených v § 10 odst. 8 použity i jiné rádiové kanály.

³⁾ § 3 odst. 1 písm. b) zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů.

(2) Rádiové kanály pro zemské digitální televizní vysílání ve standardu DVB-T v rámci stávající vysílací sítě 4, rádiové kanály pro zajištění přechodové vysílací sítě 13 a rádiové kanály pro finální vysílací síť 24 a lhůty pro ukončení zemského digitálního televizního vysílání ve standardu DVB-T jsou uvedeny v příloze č. 4 k tomuto nařízení.

§ 10

Další podmínky přechodu

(1) Držitel přidělu rádiových kmitočtů pro šíření celoplošného zemského digitálního televizního vysílání požádá Úřad o změnu přidělu v souladu s podmínkami čl. II bodu 5 zákona a v souladu s přílohami č. 1 až 4 k tomuto nařízení.

(2) Na základě rozhodnutí Úřadu o změně přidělu rádiových kmitočtů nezbytných pro provozování finálních vysílacích sítí držitel individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů požádá ve lhůtách stanovených v přílohách č. 1 až 4 k tomuto nařízení Úřad o

- a) odnětí individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů pro stávající vysílací síť nebo přechodové vysílací sítě v souladu s § 19 zákona o elektronických komunikacích a
- b) vydání individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů nezbytných pro provozování finálních vysílacích sítí.

(3) Individuální oprávnění k využívání rádiových kmitočtů podle odstavce 2 písm. b) Úřad udělí až po nabytí právní moci rozhodnutí o odnětí individuálního oprávnění vydaného podle odstavce 2 písm. a).

(4) Nad rámec zajištění přechodu je možné v přechodových vysílacích sítích 12 a 13 a ve finálních sítích 22 až 24 šířit zemské digitální televizní vysílání provozovatelů regionálního televizního vysílání podle zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, a to v územním rozsahu daném technickým řešením a kmitočtovými možnostmi těchto sítí.

(5) Pokud v období souběžného vysílání pokrytí dotčené územní oblasti zemským digitálním televizním vysíláním ve standardu DVB-T2 šířeným přechodovou vysílací sítí, v níž jsou umístěny programy

- a) provozovatelů vysílání s licenci, nedosáhne nej-

méně stejné hodnoty pokrytí území, jakou má pokrytí tohoto území zemským digitálním televizním vysíláním ve standardu DVB-T, nebo

- b) provozovatele vysílání ze zákona, nedosáhne hodnoty pokrytí alespoň 95 % obyvatel finální vysílací sítě v dotčené územní oblasti,

operátor příslušné vysílací sítě využije rádiový kanál přidělený pro dotčenou územní oblast i pro vysílače na jiných stanovištích v dotčené územní oblasti, než jsou uvedena v přílohách č. 1 až 4 k tomuto nařízení. Pokud nelze přidělený rádiový kanál pro takové řešení využít, postupuje operátor vysílací sítě podle odstavce 7.

(6) Pro využití rádiového kanálu na stanovištích, která nejsou uvedena v přílohách č. 1 až 4 k tomuto nařízení, v rámci sítí využívajících tentýž rádiový kanál v dotčené územní oblasti požádá operátor vysílací sítě Úřad o udělení individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů tak, aby stanovené lhůty pro zahájení a ukončení souběžného vysílání, zahájení provozu finálních vysílacích sítí a vypnutí zemského digitálního televizního vysílání ve standardu DVB-T mohly být splněny, nejméně však

- a) 6 měsíců pro vysílače velkého výkonu, nebo
- b) 2 měsíce pro vysílače malého výkonu

před plánovaným uvedením takového vysílače do provozu.

(7) Pokud operátor vysílací sítě nemůže v dotčené územní oblasti pro technické překážky zajistit pokrytí území zemským digitálním televizním vysíláním v rozsahu stanoveném tímto nařízením, a to ani postupem podle odstavců 4 a 5, neprodleně o tom informuje příslušné provozovatele vysílání a Úřad. Při odstraňování technických překážek zajištění pokrytí území zemským digitálním televizním vysíláním podle věty první poskytne Úřad operátorovi vysílací sítě na jeho žádost nezbytnou součinnost.

(8) Rádiové kanály stanovené v přílohách č. 1 až 4 k tomuto nařízení pro vysílače malého výkonu Úřad změní v závislosti na technických možnostech vysílacích sítí na základě úspěšné kmitočtové koordinace a odůvodněné žádosti operátora příslušné vysílací sítě o změnu stanoveného rádiového kanálu.

§ 11

Dokončení přechodu

(1) Zemské digitální televizní vysílání ve standardu DVB-T s využitím rádiových kmitočtů pásma 694–790 MHz ve stávajících vysílacích sítích 1 až 4 se ukončí nejpozději dnem 30. června 2020, ke kterému budou uvolněny rádiové kmitočty pásma 694–790 MHz.

(2) Česká televize zajistí do dne 1. února 2021 pokrytí území zemským digitálním televizním vysíláním ve standardu DVB-T2 finální vysílací sítí 21 v rozsahu alespoň 95 % obyvatel. Pokrytí obyvatel signálem finálními vysílacími sítěmi 22, 23 a 24 zajistí operátoři vysílacích sítí v rozsahu pokrytí obyvatel

území odpovídající rozsahu pokrytí území zemským digitálním televizním vysíláním ve standardu DVB-T stávajícími vysílacími sítěmi 2, 3 a 4 ke dni nabytí účinnosti tohoto nařízení.

(3) Vysílání prostřednictvím stávajících vysílacích sítí šířících digitální multiplex ve standardu DVB-T s využitím rádiových kmitočtů pásma 470–694 MHz se ukončí nejpozději dnem 1. února 2021.

§ 12

Účinnost

Toto nařízení nabývá účinnosti patnáctým dnem po jeho vyhlášení.

Předseda vlády:

Ing. Babiš v. r.

Ministryně průmyslu a obchodu:

Ing. Nováková v. r.

Příloha č. 1 k nařízení vlády č. 199/2018 Sb.

Stávající vysílací síť 1, přechodová vysílací síť 11, finální vysílací síť 21.

Rádiové kanály pro vysílání ve standardu DVB-T, rádiové kanály pro zajištění souběžného vysílání, rádiové kanály pro vysílání ve standardu DVB-T2 a lhůty pro vypnutí vysílačů šířících zemské digitální televizní vysílání ve standardu DVB-T.

Vysílače velkého výkonu (1/21)

Poř.č.	Název vysílače	Stávající rádiový kanál DVB-T	Rádiový kanál pro zajištění souběžného vysílání	Zahájení souběžného vysílání	Rádiový kanál DVB-T2 finální	Lhůta pro vypnutí vysílače DVB-T
1	BRNO	29	26	březen 2018	26	březen 2020
2	BRNO HADY	29	26	březen 2018	26	březen 2020
3	BRNO MESTO	29	26	březen 2018	26	březen 2020
4	CESKE BUDEJOVICE	49	50	březen 2018	39	březen 2020
5	DOMAZLICE	34	26	březen 2018	26	únor 2020
6	FRYDEK	54	26	březen 2018	26	duben 2020
7	CHEB	36	26	březen 2018	26	únor 2020
8	CHOMUTOV	33	50	květen 2018	33	leden 2020
9	JACHYMOV	36	39	březen 2018	39	únor 2020
10	JESENÍK	36	26	březen 2018	26	duben 2020
11	JIHLAVA	33	26	březen 2018	26	duben 2020
12	LIBEREC	43	26	březen 2018	26	únor 2020
13	MIKULOV	29	26	březen 2018	26	březen 2020
14	OSTRAVA	54	26	březen 2018	26	duben 2020
15	OSTRAVA SLEZSKA OSTRAVA	54	26	březen 2018	26	duben 2020
16	PARDUBICE	32	26	březen 2018	26	duben 2020
17	PLZEN	34	26	březen 2018	26	únor 2020
18	PRAHA	53	26	březen 2018	26	listopad 2019
19	PRAHA MESTO	53	26	březen 2018	26	listopad 2019
20	RASPENAVA	53	26	červen 2018	26	únor 2020
21	SUSICE	49	26	březen 2018	26	únor 2020
22	TRUTNOV	40	26	květen 2018	26	leden 2020
23	USTÍ NAD LABEM	33	50	březen 2018	33	leden 2020
24	VALASSKÉ KLOBOUKY	33	26	březen 2018	26	květen 2020
25	VIMPERK	49	50	duben 2018	39	březen 2020
26	VOTICE	53	26	březen 2018	26	leden 2020
27	ZLÍN	33	26	květen 2018	26	květen 2020

Vysílače malého výkonu (1/21)

Poř.č.	Název vysílače	Stávající rádiový kanál DVB-T	ERP max. [dBW]	Rádiový kanál DVB-T2 finální*	Lhůta pro vypnutí vysílače DVB-T
1	ALBRECHTICE DESNA	43	20,0	26	červen 2020
2	AS	36	17,0	26	červen 2020
3	BEROUN	53	10,0	26	červen 2020
4	BLANSKO	32	13,0	39	červen 2020
5	BOSKOVICE	29	10,0	26	červen 2020
6	BROUMOV	40	14,0	26	červen 2020
7	BRTNICE ROKSTEJN	33	10,0	26	červen 2020
8	BRUMOV BYLNICE	36	13,0		červen 2020
9	BÝSTRICE NAD PER.	54	10,0		červen 2020
10	ČESKA TREBOVÁ VYSINÁ	33	13,0		červen 2020
11	DECIN	33	13,0	33	červen 2020
12	DESNA PRICHOVICE	33	3,0	26	červen 2020
13	DOLNÍ DOBROUČ NS	54	14,0	39	červen 2020
14	FRYDLANT V ČECHÁCH	43	14,0	26	červen 2020
15	HALENKOV	43	13,0	26	červen 2020
16	HANUSOVICE SKOLA	54	13,0	39	červen 2020
17	HAVLICKUV BROD	32	10,0	26	červen 2020
18	HEJNICE	46	15,0	32	červen 2020
19	HLUBOCKÝ NS	54	14,0	26	červen 2020
20	HOLOUBKOV	33	6,0	33	červen 2020
21	HORNÍ LIPOVÁ	40	15,0	39	červen 2020
22	HRADEC N. MORAVICI	29	13,0	39	červen 2020
23	HRONOV	36	10,0	36	červen 2020
24	HUSINEC	53	10,0	26	červen 2020
25	HUSLENKY	29	14,0	26	červen 2020
26	CHOCERADY	53	7,0	26	červen 2020
27	JABLONNĚ NAD ORLICI	29	10,0	39	červen 2020
28	JABLUNKA	43	7,0	24	červen 2020
29	JABLUNKOV MLÝNSKÁ	36	13,0		červen 2020
30	JESEŇSKÝ ZLATÝ HLUM	36	20,0		červen 2020
31	JINČE	32	10,0	29	červen 2020
32	JINDŘICHOVICE POD SM.	33	10,0	33	červen 2020
33	JIRETÍN POD JEDLOVOU	43	20,0	26	červen 2020
34	KAMÝK NAD VLTAVOU	53	7,0	26	červen 2020
35	KARLOVY VARY	36	14,0	26	červen 2020
36	KDYNE	34	14,0	26	červen 2020
37	KLATOVY HURKA	49	10,0	26	červen 2020
38	KOMAROV	29	10,0	26	červen 2020
39	KOPRIVNÁ	54	13,0	39	červen 2020
40	KRALIKY	43	13,0	43	červen 2020
41	KRASLICE SNĚŽNÁ	36	10,0	26	červen 2020
42	LEDEC NAD SAZAVOU	49	11,0	39	červen 2020
43	LETOHRAD	54	10,0	30	červen 2020
44	LETŮVICE ZÁMEK	29	10,0	26	červen 2020
45	LOKET	43	13,0	27	červen 2020
46	LOUCOVICE	49	10,0	39	červen 2020
47	LUHACOVICE BRANKA	33	17,0	26	červen 2020
48	MARIÁNSKÉ LÁZNĚ	36	10,0	26	červen 2020

49	MOSTY U JABLUNKOVA	33	13,0		červen 2020
50	NACHOD 2	53	17,0	39	červen 2020
51	NACHOD KLADSKA	53	13,0	39	červen 2020
52	NAMEST NAD OSLAVOU	29	10,0	26	červen 2020
53	NEMANICE	34	10,0	26	červen 2020
54	NOVÝ HROZENKOV	33	14,0	24	červen 2020
55	NYRSKO	34	12,0	26	červen 2020
56	OKROUHLICE	54	20,0	37	červen 2020
57	PEC POD SNEZKOU	53	14,0	39	červen 2020
58	PELECHOV	43	20,0	26	červen 2020
59	PRACHATICE VODARNA	34	13,0	29	červen 2020
60	PRIBRAM	29	30,0		červen 2020
61	PRIBRAM BREZOVE HORY	29	10,0		červen 2020
62	RAKOVNIK	34	10,0	26	červen 2020
63	ROTAVA	36	7,0	26	červen 2020
64	ROKYCANY	34	3,0	26	červen 2020
65	SAZAVA	53	10,0	26	červen 2020
66	SLUKNOV	33	13,0	33	červen 2020
67	STRANI	43	14,0	24	červen 2020
68	STRASICE	33	6,0	33	červen 2020
69	SVITAVY	32	20,0	26	červen 2020
70	TABOR CELKOVICE	53	7,0	26	červen 2020
71	TREBIC MESTO	36	7,0	41	červen 2020
72	TRINEC LIDICKA	54	21,0	26	červen 2020
73	TYN NAD VLTAVOU	49	10,0	39	červen 2020
74	USTI NAD LABEM NS	53	10,0	47	červen 2020
75	USTI NAD LABEM VANOVO	33	10,0	33	červen 2020
76	USTI NAD ORLICI	54	10,0	39	červen 2020
77	VALASSKA BYSTRICE NS	43	13,0		červen 2020
78	VALASSKE MEZIRICI	54	20,0	26	červen 2020
79	VELKE KARLOVICE	36	14,0	24	červen 2020
80	VELKE MEZIRICI	34	10,0	39	červen 2020
81	VELKY SENOV	33	10,0	33	červen 2020
82	VOLARY	49	13,0	39	červen 2020
83	VRBNO POD PRAD.	33	13,0		červen 2020
84	VSETIN	54	13,0	39	červen 2020
85	ZAJECOV	29	13,0	29	červen 2020
86	ZAMBERK	36	12,0	26	červen 2020
87	ZBIROH	53	10,0	26	červen 2020
88	ZDAR NAD SAZAVOU	29	20,0	26	červen 2020
89	ZDIKOV	49	10,0	39	červen 2020
90	ZELEZNA RUDA ROZVODI	43	10,0	29	červen 2020
91	ZLATE HORY	36	13,0	26	červen 2020
92	ZULOVA NS	54	11,0	26	červen 2020

** Rádiový kanál bude Úřadem stanoven v příslušném individuálním oprávnění k využívání rádiových kmitočtů na základě výsledku koordinace rádiových kmitočtů.*

Příloha č. 2 k nařízení vlády č. 199/2018 Sb.

Stávající vysílací síť 2, přechodová vysílací síť 12, finální vysílací síť 22.

Rádiové kanály pro vysílání ve standardu DVB-T, rádiové kanály pro zajištění souběžného vysílání, rádiové kanály pro vysílání ve standardu DVB-T2 a lhůty pro vypnutí vysílačů šířících zemské digitální televizní vysílání ve standardu DVB-T.

Vysílače velkého výkonu (2/22)

Poř.č.	Název vysílače	Stávající rádiový kanál DVB-T	Rádiový kanál pro zajištění souběžného vysílání	Zahájení souběžného vysílání	Rádiový kanál DVB-T2 finální	Lhůta pro vypnutí vysílače DVB-T
1	BRNO	40	28	listopad 2017	40	květen 2020
2	BRNO HADY	40	28	duben 2017	40	květen 2020
3	BRNO MESTO	40	28	duben 2017	40	květen 2020
4	CESKÉ BUDEJOVICE	39	27	leden 2019	27	únor 2020
5	DOMAZLICE	48	31	červenec 2017	34	březen 2020
6	FRYDEK	37	28	říjen 2017	28	červen 2020
7	CHEB	35	31	září 2017	38	březen 2020
8	CHOMUTOV	58	31	prosinec 2017	38	březen 2020
9	JACHYMOV	35	31	únor 2018	38	březen 2020
10	JESENÍK	53	28	listopad 2017	28	červen 2020
11	JIHLAVA	35	28	květen 2017	28	květen 2020
12	LIBEREC	52	31	červen 2017	28	březen 2020
13	MIKULOV	40	28	leden 2018	40	květen 2020
14	OSTRAVA	37	28	duben 2017	28	červen 2020
15	OSTRAVA SLEZSKA OSTRAVA	37	28	duben 2017	28	červen 2020
16	PARDUBICE	39	28	červenec 2017	28	květen 2020
17	PLZEN	48	31	červen 2017	34	březen 2020
18	PRAHA	41	31	březen 2017	40	leden 2020
19	PRAHA MESTO	41	31	březen 2017	40	leden 2020
20	SUSICE	48	31	září 2017	34	březen 2020
21	TRUTNOV	38	28	říjen 2017	28	únor 2020
22	USTÍ NAD LABEM	58	31	leden 2018	38	březen 2020
23	VALASSKÉ KLOBOUKY	49	22	únor 2018	22	červen 2020
24	VIMPERK	39	27	leden 2019	27	únor 2020
25	VOTICE	41	28	květen 2017	40	leden 2020
26	ZLÍN	49	22	prosinec 2017	22	červen 2020

Vysílače malého výkonu (2/22)

Poř.č.	Název vysílače	Stávající rádiový kanál DVB-T	ERP max. [dBW]	Rádiový kanál DVB-T2 finální	Lhůta pro vypnutí vysílače DVB-T
1	AS	35	17,0	38	červen 2020
2	BEROUN	41	10,0	40	červen 2020
3	BLANSKO	39	13,0	38	červen 2020
4	BOSKOVICE	40	10,0	40	červen 2020
5	DECIN	58	13,0	38	červen 2020
6	FRYDLANT V CECHECH	52	14,0	28	červen 2020
7	HAVLICKUV BROD	39	10,0	28	červen 2020
8	HEJNICE	25	15,0	38	červen 2020
9	HRONOV	37	10,0	37	červen 2020
10	HUSINEC	41	10,0	40	červen 2020
11	HUSLENKY	40	14,0	22	červen 2020
12	CHOCERADY	41	7,0	40	červen 2020
13	JABLONNE NAD ORLICI	37	10,0	27	červen 2020
14	JABLUNKA	49	10,0	41	červen 2020
15	JINCE	30	10,0	28	červen 2020
16	JINDRICHOVICE POD SM.	58	10,0	38	červen 2020
17	KARLOVY VARY	35	14,0	34	červen 2020
18	KDYNE	48	14,0	34	červen 2020
19	KLATOVY HURKA	48	10,0	34	červen 2020
20	KRASLICE SNEŽNA	35	10,0	38	červen 2020
21	LEDEC NAD SAZAVOU	38	10,0	27	červen 2020
22	LETOHRAD	35	10,0	27	červen 2020
23	LOUCOVICE	39	10,0	27	červen 2020
24	MARIANSKE LAZNE	35	10,0	38	červen 2020
25	NACHOD	35	14,0	27	červen 2020
26	NAMEST NAD OSLAVOU	40	10,0	40	červen 2020
27	NEMANICE	48	10,0	34	červen 2020
28	NOVY HROZENKOV	49	14,0	40	červen 2020
29	NYRSKO	48	12,0	34	červen 2020
30	PŘIBRAM BREZOVÉ HORY	41	10,0	40	červen 2020
31	RAKOVNIK	48	10,0	34	červen 2020
32	ROTAVA	35	7,0	38	červen 2020
33	SAZAVA	41	10,0	40	červen 2020
34	SLUKNOV	58	13,0	38	červen 2020
35	SVITAVY	39	20,0	28	červen 2020
36	TABOR CELKOVICE	41	7,0	40	červen 2020
37	TREBÍČ MĚSTO	35	7,0	28	červen 2020
38	TYN NAD VLTAVOU	39	10,0	27	červen 2020
39	USTÍ NAD LABEM VANOŮ	58	10,0	38	červen 2020
40	USTÍ NAD ORLICI	49	14,0	27	červen 2020
41	VALASSKÉ MEZIRČÍ	37	20,0	28	červen 2020
42	VELKÉ KARLOVCE	53	14,0	41	červen 2020
43	VELKÉ MEZIRČÍ	38	10,0	41	červen 2020
44	VELKÝ ŠENŮV	58	10,0	38	červen 2020
45	VOLARY	39	13,0	27	červen 2020
46	VSETÍN	58	13,0	34	červen 2020
47	ZÁMBERK	49	12,0	36	červen 2020

48	ZDAR NAD SAZAVOU	40	20,0	28	červen 2020
49	ZDIKOV	39	10,0	27	červen 2020
50	ZELEZNA RUDA ROZVODI	38	10,0	47	červen 2020
51	ZLATE HORY	53	13,0	28	červen 2020

Příloha č. 3 k nařízení vlády č. 199/2018 Sb.

Stávající vysílací síť 3, přechodová vysílací síť 12, finální vysílací síť 23.

Rádiové kanály pro vysílání ve standardu DVB-T, rádiové kanály pro zajištění souběžného vysílání, rádiové kanály pro vysílání ve standardu DVB-T2 a lhůty pro vypnutí vysílačů šířících zemské digitální televizní vysílání ve standardu DVB-T.

Vysílače velkého výkonu (3/23)

Poř.č	Název vysílače	Stávající rádiový kanál DVB-T	Rádiový kanál pro zajištění souběžného vysílání	Zahájení souběžného vysílání	Rádiový kanál DVB-T2 finální	Lhůta pro vypnutí vysílače DVB-T
1	BRNO	59	28	listopad 2017	33	květen 2020
2	BRNO HADY	59	28	duben 2017	33	květen 2020
3	BRNO MESTO	59	28	duben 2017	33	květen 2020
4	ČESKÉ BUDEJOVICE	22	27	leden 2019	22	únor 2020
5	DOMAŽLICE	52	31	červenec 2017	31	duben 2020
6	FRÝDEK	48	28	říjen 2017	31	červen 2020
7	CHOMUTOV	55	31	prosinec 2017	31	duben 2020
8	JESENÍK	51	28	listopad 2017	31	červen 2020
9	JIHLAVA	30	28	květen 2017	35	květen 2020
10	LIBEREC	60	31	červen 2017	31	duben 2020
11	MIKULOV	59	28	leden 2018	33	květen 2020
12	OSTRAVA	48	28	duben 2017	31	červen 2020
13	OSTRAVA SLEZSKA OSTRAVA	48	28	duben 2017	31	červen 2020
14	PARDUBICE	34	28	červenec 2017	34	květen 2020
15	PLZEN	52	31	červen 2017	31	duben 2020
16	PRAHA	59	31	březen 2017	23	leden 2020
17	PRAHA MESTO	59	31	březen 2017	23	leden 2020
18	SUSICE	52	31	září 2017	31	duben 2020
19	TRUTNOV	60	28	říjen 2017	31	duben 2020
20	USTÍ NAD LABEM	55	31	leden 2018	31	duben 2020
21	VALAŠSKÉ KLOBOUKY	25	22	únor 2018	33	červen 2020
22	VIMPERK	22	27	leden 2019	22	únor 2020
23	VOTICE	59	28	květen 2017	22	leden 2020
24	ZLÍN	25	22	prosinec 2017	33	červen 2020

Vysílače malého výkonu (3/23)

Poř.č.	Název vysílače	Stávající rádiový kanál DVB-T	ERP max. [dBW]	Rádiový kanál DVB-T2 finální	Lhůta pro vypnutí vysílače DVB-T
1	KARLOVY VARY	60	14,0	31	červen 2020
2	SVITAVY	60	20,0	34	červen 2020
3	ZNOJMO KH	49	14,0	33	červen 2020

Příloha č. 4 k nařízení vlády č. 199/2018 Sb.

Stávající vysílací síť 4, přechodová vysílací síť 13, finální vysílací síť 24.

Rádiové kanály pro vysílání ve standardu DVB-T, rádiové kanály pro zajištění souběžného vysílání, rádiové kanály pro vysílání ve standardu DVB-T2 a lhůty pro vypnutí vysílačů šířících zemské digitální televizní vysílání ve standardu DVB-T.

Vysílače velkého výkonu (4/24)

Poř.č.	Název vysílače	Stávající rádiový kanál DVB-T	Rádiový kanál pro zajištění souběžného vysílání	Plánované zahájení souběžného vysílání	Rádiový kanál DVB-T2 finální*	Lhůta pro vypnutí vysílače DVB-T
1	BENESOV KOZMICE	44	24	06 2018	44	leden 2020
2	BRNO BARVICOVA	46	31	01 2018	46	květen 2020
3	BRNO JIHLAVSKA	46	43	01 2018	46	květen 2020
4	CESKA LIPA SPICAK	25	28	04 2018	43	únor 2020
5	ČESKÉ BUDEJOVICE	25	32	06 2018	30	únor 2020
6	DECIN CHLUM	30	28	05 2018	21	únor 2020
7	DOMAZLICE CERCHOV	25	24	04 2018	43	únor 2020
8	FRESTAT POD RADHOSTEM	42	31	05 2018	42/45	květen 2020
9	HLUBOCEC HURKA	45	31	06 2018	45	květen 2020
10	HODONIN KAPANSKO	46	43	05 2018	46	květen 2020
11	HRADEC KRALOVE CHLUM	45	24	03 2018	45	duben 2020
12	JABLONEC NAD NISOU CES	25	*	**	43	únor 2020
13	JACHYMOV KLINOVEC	45	38	06 2018	45	únor 2020
14	JIHLAVA JENIKOV	42	24	04 2018	42	květen 2020
15	MARIANSKE LAZNE DYLEN	45	28	03 2018	45	únor 2020
16	OLOMOUČ SLAVONIN	44	24	03 2018	44	květen 2020
17	OSTRAVA LANOVA	45	31	01 2018	45	květen 2020
18	PARDUBICE SLATINANY	48	24	03 2018	21	duben 2020
19	PLZEN VODARNA	56	24	06 2018	43	únor 2020
20	PRAHA LADVI	42	24	11 2017	42	leden 2020
21	PRAHA NOVODVORSKA	42	24	08 2017	42	leden 2020
22	PRAHA OLSANSKA	42	24	01 2018	42	leden 2020
23	RAKOVNIK LOUSTIN	44	24	06 2018	44	leden 2020
24	SUSICE SVATOBOR	56	24	04 2018	42	únor 2020
25	SVITAVY HREBECOV	45	24	04 2018	21	duben 2020
26	TEPLICE VODARNA	30	28	03 2018	21	únor 2020
27	TREBIC VARTEMBERK	42	56	05 2018	42	květen 2020
28	U. HRADISTE ROVINA	42	43	03 2018	42	květen 2020
29	USTI NL KRUSNOHORSKA	30	28	03 2018	21	únor 2020

30	USTI N ORLICI S4	45	24	03 2018	21	duben 2020
31	ZLIN 5	42	31	03 2018	42	květen 2020
32	ZNOJMO DEBLINEK	46	22	04 2018	46	květen 2020

** Rádiový kanál bude Úřadem stanoven v příslušném individuálním oprávnění na základě výsledku koordinace rádiových kmitočtů.*

*** Vysílání bude zahájeno do 6 měsíců od nabytí právní moci příslušného individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů vydaného Úřadem na základě výsledku koordinace rádiových kmitočtů.*

Vysílače malého výkonu (4/24)

Poř.č.	Název vysílače	Stávající rádiový kanál DVB-T	ERP max. [dBW]	Rádiový kanál DVB-T2 finální	Lhůta pro vypnutí vysílače DVB-T
1	ADAMOV	44	5,0	44	květen 2020
2	BEROUN LHOTKA	56	25,0	30	leden 2020
3	BLANSKO VESELICE	44	27,0	44	květen 2020
4	BOSKOVICE	46	17,0	46	květen 2020
5	BRUNTAL CAS	45	25,0	45	květen 2020
6	DACICE URBANECKÝ VRCH	25	23,0	30	únor 2020
7	HOLOUBKOV	30	3,0	21	únor 2020
8	HRANICE	46	24,0	46	květen 2020
9	JESENÍK STUDNICKÝ VRCH	45	27,0	45	květen 2020
10	JESENÍK ZLATÝ CHLUM	44	20,0	44	květen 2020
11	KLATOVY DOUBRAVA	44	24,0	44	únor 2020
12	KUTNÁ HORA ROZHLEDNA	44	24,0	44	duben 2020
13	LIBEREC LANOVKA	25	27,0	43	únor 2020
14	LITOMERICE MICHALOVICE	30	22,0	21	leden 2020
15	NACHOD DOBROSOV	44	22,0	44	duben 2020
16	PELHRIMOV HODEJOVICKÁ VOD	42	24,0	42	květen 2020
17	PRACHATICE KREPLICE	56	27,0	36	únor 2020
18	PREROV CEKYNE	44	24,0	44	květen 2020
19	PŘIBRAM U HVEZDARNÝ	56	19,0	45	leden 2020
20	ROSICE KOMENSKÉHO NÁMĚSTÍ	44	15,0	44	květen 2020
21	SLAVICÍN	42	20	42	květen 2020
22	SLUKNOV	30	14,0	21	únor 2020
23	SUMPERK HAJ	42	24,0	38	květen 2020
24	TACHOV	45	17,0	45	únor 2020
25	TRINEC VRCH	44	17,0	44	květen 2020
26	TRUTNOV SIBENICKÝ VRCH	45	22,0	45	únor 2020
27	VARNSDORF MĚSTO	25	15,0	44	únor 2020
28	VIMPERK VODAFON	56	20,0	30	únor 2020
29	VOLARY CETÍN	25	25,0	30	únor 2020
30	VRCHLABÍ SKOLNÍ	45	17,0	45	únor 2020
31	VSETÍN LYSÁ HORA	46	24,0	46	květen 2020
32	VYSKOV	46	20,0	46	květen 2020
33	ZDAR NAD SAZAVOU	42	20,0	42	duben 2020

Stanovení rozsahu pokrytí území zemským digitálním televizním vysíláním

Rozsah pokrytí obyvatel České republiky zemským digitálním televizním vysíláním vysílacích sítí se posuzuje postupem podle vyhlášky o způsobu stanovení pokrytí signálem zemského televizního vysílání s využitím výpočetní metody podle Doporučení ITU-R P.1546-2, a podle následujících plánovacích parametrů:

- a) pro stávající vysílací síť:
 - 1. modulační schéma šedesátičtyřstavové kvadraturní amplitudové modulace (64-QAM),
 - 2. provozní režim s počtem 6817 nosných kmitočtů (8k),
 - 3. kódový poměr udávající míru zabezpečení přenosového systému proti chybám v hodnotě dvou třetin,
 - 4. ochranný interval pro zajištění příjmu nerušeného nežádoucími odrazy v hodnotě jedné čtvrtiny.
- b) pro přechodové vysílací síť a finální vysílací síť:
 - 1. modulační schéma dvěstěpadesátíšestistavové kvadraturní amplitudové modulace (256-QAM) s rotací,
 - 2. provozní režim s počtem 27841 nosných kmitočtů (32k extended),
 - 3. kódový poměr udávající míru zabezpečení přenosového systému proti chybám v hodnotě dvou třetin,
 - 4. ochranný interval pro zajištění příjmu nerušeného nežádoucími odrazy v hodnotě jedné osminy,
 - 5. rozložení pilotních nosných PP2.

200**N Á L E Z****Ústavního soudu****Jménem republiky**

Ústavní soud rozhodl pod sp. zn. Pl. ÚS 14/17 dne 14. srpna 2018 v plénu složeném z předsedy soudu Pavla Rychetského a soudců Ludvíka Davida, Josefa Fialy, Jana Filipa, Jana Musila, Vladimíra Sládečka, Kateřiny Šimáčkové, Vojtěcha Šimíčka, Davida Uhlíře (soudce zpravodaj) a Jiřího Zemánka o návrhu skupiny senátorů Senátu Parlamentu České republiky, zastoupené doc. JUDr. Zdeňkem Koudelkou, Ph.D., advokátem, se sídlem Optátova 874/46, Brno, na zrušení části ustanovení § 6 odst. 3 spočívající v číslici „2 000“, části ustanovení § 11 odst. 2 spočívající v číslici „2 000“ a ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, o odměně a náhradě hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem, ve znění pozdějších předpisů, za účasti Ministerstva spravedlnosti jako účastníka řízení,

takto:

Návrh se zamítá.**Odůvodnění****I.****Předmět řízení**

1. Návrhem podle § 64 odst. 2 písm. b) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, který byl Ústavnímu soudu doručen dne 15. června 2017 a doplněn podáním dne 23. června 2017, se skupina 10 senátorů (dále též jen „navrhovatelé“) domáhá, aby Ústavní soud v řízení podle čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) zrušil následující ustanovení vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, o odměně a náhradě hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem, ve znění pozdějších předpisů včetně vyhlášky č. 441/2016 Sb., (dále jen „vyhláška č. 330/2001 Sb.“):

- a) část ustanovení § 6 odst. 3 spočívající v číslici „2 000“,
- b) část ustanovení § 11 odst. 2 spočívající v číslici „2 000“,
- c) ustanovení § 13 odst. 3.

II.**Znění napadených ustanovení**

2. Napadená ustanovení zní takto:

a) Odměna za exekuci ukládající zaplacení peněžité částky

Ustanovení § 6 odst. 3 vyhlášky č. 330/2001 Sb.: Odměna podle odstavce 1 činí nejméně „2 000 Kč.“

b) Společná ustanovení k odměně za výkon exekuční činnosti

Ustanovení § 11 odst. 2 vyhlášky č. 330/2001 Sb.: Zanikne-li oprávnění exekutora k vedení exekuce rozhodnutím soudu o vyloučení exekutora nebo o zastavení exekuce anebo změnou exekutora podle

§ 51 písm. a), b) a d) zákona, činí odměna exekutora, jehož oprávnění zaniklo, „2 000 Kč“, nestanoví-li se dále jinak.

c) Náhrada hotových výdajů

Ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky č. 330/2001 Sb.: „Splní-li povinný ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení výzvy ke splnění vymáhané povinnosti vymáhaný nárok a uhradí-li zálohu na snížené náklady exekuce a náklady oprávněného, náleží exekutorovi namísto náhrady podle odstavce 1 náhrada hotových výdajů v paušální částce 1 750 Kč. Ustanovení odstavce 2 se použije obdobně.“

3. Vyhláška č. 330/2001 Sb. byla naposledy novelizována vyhláškou č. 441/2016 Sb. ze dne 20. prosince 2016, která nabyla účinnosti 1. dubna 2017. Vyhláškou č. 441/2016 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, o odměně a náhradě hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem, ve znění pozdějších předpisů, byla vyhláška č. 330/2001 Sb. změněna právě v části napadených ustanovení § 6 odst. 3 a § 11 odst. 2 nahrazením částky „3 000 Kč“ částkou „2 000 Kč“ a v ustanovení § 13 odst. 3 byla slova „nepřevyšuje-li vypočtené plnění 10 000 Kč a uhradí-li povinný“ nahrazena slovy „a uhradí-li“.

III.

Argumentace navrhovatelů

4. Navrhovatelé v předmětném návrhu argumentují zejména tvrzením, že napadenými ustanoveními došlo ke snížení odměny a náhrady soudního exekutora svévolným způsobem v rozsahu, jenž ohrožuje výkon exekuční činnosti a má pro příslušníky dané profese likvidační účinky. Současně navrhovatelé namítali, že napadenými ustanoveními došlo ke svévolnému určování pravidel odměňování soudních exekutorů, k ohrožení jejich materiálního zajištění, k porušení práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost, k neodůvodněnému rozdílnému přístupu k jiným podobným profesím a k porušení zákazu nucených a povinných prací.

5. Navrhovatelé mají za to, že napadenými ustanoveními byla porušena základní ústavně zaručená práva, a to:

- čl. 1 odst. 1 Ústavy, neboť stát v rámci dané regulace znemožnil a svévolně ztížil výkon exekuční činnosti jako podstatné náležitosti právního státu.

- čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), neboť pokud nemá soudní exekutor garantované náklady z neúspěšné exekuce a i u úspěšných exekucí narostly během let náklady, je zcela nedůvodné a nepatřičné snižovat odměnu a náhradu nákladů soudního exekutora. Navrhovatelé v návaznosti na to, že Ministerstvo spravedlnosti při obhajobě napadených ustanovení vycházelo ve své analýze z metody tzv. modelového úřadu, ve kterém dovodilo, že modelový exekutorský úřad zvládne svůj nápad se 6 zaměstnanci, uvedli, že Exekutorská komora České republiky tento závěr zpochybnila ve svém vyjádření k návrhu vyhlášky č. 441/2016 Sb. Legislativní radě vlády, a na podporu svých tvrzení v návrhu uvedli vlastní srovnávací tabulku, z níž je podle jejich názoru patrné, že bez ohledu na vymezení referenčního úřadu se počet zaměstnanců soudních exekutorů, který je nejbližší modelovému úřadu, pohybuje v rozmezí 5 až 23 zaměstnanců, průměrně pak kolem 10 až 11 zaměstnanců.

- čl. 9 odst. 1 a čl. 26 odst. 1 Listiny spočívající v porušení zásady ochrany legitimního očekávání na právo na provoz hospodářské činnosti a neodůvodněné rozdílné přístupu státu vůči soudním exekutorům na jedné straně a notářům a insolvenčním správcům na druhé straně. Podle navrhovatelů Ústavní soud chrání legitimní očekávání s tím, že již jednou vzniklé právo na realizaci nějakého práva v budoucnu nelze jednostranně odejmout. To souvisí s principem předvídatelnosti práva i s principem právní jistoty. Podle navrhovatelů je soudní exekutor z daňového hlediska a občanského práva podnikatelem (provozovatelem hospodářské činnosti), ale jeho činnost je regulována státem více než jiné

podnikatelské profese, jelikož je na něj přenesena část veřejné moci. To zavazuje stát k tomu, aby odměnu soudního exekutora, jakožto fakticky regulovanou cenu za jeho činnost, stanovil v takové míře, která je schopna zajistit dlouhodobý výkon této činnosti, a nepřistupoval k neodůvodněným změnám.

6. Navrhovatelé se domnívají, že důvodem k vydání napadených ustanovení mohla být faktická snaha ministra spravedlnosti JUDr. Roberta Pelikána, Ph.D., o snížení počtu exekutorů formou ekonomického „vyhladovění“. Přístup tohoto ministra spravedlnosti, v jehož důsledku byla přijata napadená část právního předpisu, je podle názoru navrhovatelů obecně nebezpečný, neboť vede k rizikům spočívajícím ve změnách na trhu exekučních služeb, v negativním ovlivnění hospodaření podnikatelské veřejnosti, v možném úpadku některých soudních exekutorů, ve snížení vymahatelnosti práva, ve zvýšení průměrné délky splatnosti pohledávek věřitele a v neposlední řadě ve zvýšení nákladů na administraci pohledávek v důsledku prodloužení peněžního cyklu, včetně nákladů na monitoring.

7. Závěrem navrhovatelé navrhli řešení pro případ zrušení napadených ustanovení a v návaznosti na to časových účinků, neboť případným zrušením částí ustanovení § 6 odst. 3 a § 11 odst. 2 vyhlášky č. 330/2001 Sb. se stanou citovaná ustanovení nepoužitelná.

IV.

Vyjádření účastníka řízení

8. Ústavní soud podle ustanovení § 42 odst. 4 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění zákona č. 77/1998 Sb., zaslal předmětný návrh na zrušení napadených ustanovení Ministerstvu spravedlnosti k vyjádření.

9. Ministerstvo spravedlnosti ve svém vyjádření ze dne 31. srpna 2017 uvedlo, že novela vyhlášky o odměně a náhradách soudního exekutora, o odměně a náhradě hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem – vyhláška č. 441/2016 Sb. není protiústavní, a k tomu uvedlo následující argumenty k jednotlivým bodům návrhu.

10. K návrhu na zrušení části § 6 odst. 3 a části § 11 odst. 2 vyhlášky č. 330/2001 Sb. spočívajících v číslici „2 000“ Ministerstvo spravedlnosti uvedlo, že takovýto dílčí návrh je zcela nedůvodný, neboť stanovení dolní hranice odměny nemůže být shledáno jako protiústavní. Minimální částka odměny naopak stanoví garanci, pod kterou se nesmí při odměňování soudních exekutorů zajít. Tato problematika nemá ústavněprávní relevanci, neboť problémem je v tomto případě skutečná částka (která má být podle navrhovatelky vyšší), nikoliv částka minimální. V tomto rozsahu není tedy návrh opodstatněný.

11. K návrhu na zrušení § 13 odst. 3 vyhlášky č. 330/2001 Sb., podle kterého splní-li povinný ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení výzvy ke splnění vymáhané povinnosti vymáhaný nárok a uhradí-li zálohu na snížené náklady exekuce a náklady oprávněného, náleží exekutorovi náhrada hotových výdajů v paušální částce 1 750 Kč namísto částky 3 500 Kč, má Ministerstvo spravedlnosti za to, že tento návrh není nijak přesvědčivě odůvodněn. Snížení paušální částky náhrady hotových výdajů předpokládá platná právní úprava v případě, kdy povinný bez přímého donucení uhradí vymáhaný nárok, snížené náklady exekuce a náklady oprávněného poté, kdy mu byla na počátku exekučního řízení doručena výzva ke splnění vymáhané povinnosti. Před novelizací provedenou vyhláškou č. 441/2016 Sb. se tato paušální částka snižovala pouze v případě, kdy vymožené plnění nepřekročilo 10 000 Kč. Uvedené snížení navazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 1. března 2007 sp. zn. Pl. ÚS 8/06 (N 39/44 SbNU 479; 94/2007 Sb.), který reagoval na již zrušenou právní úpravu upuštění od provedení exekuce (ke kterému mohlo dojít tehdy, pokud povinný splnil dobrovolně to, co mu ukládá exekuční titul, a uhradil náklady exekuce) a navazující úpravu obsaženou ve vyhlášce č. 330/2001 Sb. Ústavní soud ve svém rozhodnutí zdůraznil, že za ekvivalent odpovídající vynaloženému úsilí exekutora lze považovat odměnu ve sníženém rozsahu, což je v souladu též s principem proporcionality poměřujícím přiměřenost zásahu do majetku povinného za účelem ochrany majetku oprávněného (vymožení jeho

pohledávky). Ústavní soud uzavřel, že ústavně konformní úprava odměn exekutora by neměla vycházet z přímé závislosti odměny na výši vymoženého plnění, ale odrážet složitost, odpovědnost a namáhavost exekuční činnosti. Podle názoru Ministerstva spravedlnosti se návrh dostatečně nevypořádal s uvedeným názorem Ústavního soudu, který svědčí pro snížení náhrady hotových výdajů soudních exekutorů v případech, kdy povinný v rámci exekučního řízení splní svou povinnost a neztěžuje vymáhání svého dluhu. Současně Ministerstvo spravedlnosti zdůraznilo, že soudní exekutor by neměl být danou právní úpravou náhrady hotových výdajů poškozen, neboť i na sníženou paušální částku náhrady hotových výdajů se vztahuje § 13 odst. 2 vyhlášky č. 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, o odměně a náhradě hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem, ve znění vyhlášky č. 291/2006 Sb., podle kterého platí, že překročí-li výše hotových výdajů exekutora účelně vynaložených v souvislosti s prováděním exekuční činnosti paušálně stanovenou částku, náleží mu místo ní náhrada hotových výdajů v plné výši. V tomto kontextu je tedy návrh rovněž zcela nedůvodný.

12. K námitce relevance exekuční činnosti pro právní stát je třeba podle názoru Ministerstva spravedlnosti připomenout, že až doposud je platná právní úprava založena na tom, že výkon exekučních titulů je svěřen především soudním exekutorům, soudům, správcům daně a správním orgánům. Ministerstvo spravedlnosti má za to, že napadenou právní úpravou ke ztížení výkonu exekuční činnosti nedošlo (a takové ztížení samozřejmě ani není cílem napadené právní úpravy). Ani sami navrhovatelé pak neuvádějí konkrétní údaje, které by se týkaly takových dopadů na exekuční činnost ode dne nabytí účinnosti vyhlášky č. 441/2016 Sb.

13. K námitkám ohledně materiálního zajištění exekuční činnosti a k výši odměny a náhradám nákladů soudního exekutora Ministerstvo spravedlnosti vyjádřilo nesouhlas s tvrzením, že odměna soudního exekutora je finanční plnění, ze kterého je soudní exekutor povinen hradit veškeré náklady exekuční činnosti, neboť soudní exekutor hradí náklady exekuční činnosti jak z odměny, tak z dalších náhrad, které jsou mu poskytovány v souladu se zákonem. Ministerstvo spravedlnosti má za to, že činnost soudních exekutorů nemůže být považována za klasické podnikání, naopak jde o specifické povolání, na kterém má stát významný zájem, a z tohoto důvodu jej reguluje.

14. K tvrzením obsaženým v návrhu ve věci tzv. modelového úřadu Ministerstvo spravedlnosti uvedlo, že Závěrečná zpráva z hodnocení dopadů regulace neboli RIA (dále jen „Závěrečná zpráva“), zasláná k projednání pracovním komisím Legislativní rady vlády, obsahovala modelový příklad týkající se exekutorského úřadu, jehož poloha nebyla přímo určena, nikoliv exekutorského úřadu v Praze. Rovněž návrh novelizace vyhlášky č. 330/2001 Sb. vycházel z nápadu modelového úřadu 2 697 věcí ročně, případně z nápadu 4 485 věcí ročně. Závěrečná zpráva, dopracovaná pro účely projednání v pracovních komisích Legislativní rady vlády, vychází z toho, že modelový úřad působí na trhu od roku 2001, nikoliv od roku 2009, jak je uvedeno v návrhu. Závěrečná zpráva byla navíc v rámci vypořádání připomínek přepracována a doplněna, bylo vyhověno i některým připomínkám Nejvyššího soudu, např. byla přepracována formulace cílového stavu, doplněna další varianta řešení, do odůvodnění Závěrečné zprávy bylo doplněno posouzení předkládaného materiálu z hlediska ústavněprávního. Bylo vyhověno i připomínce předsedy vlády týkající se vypracování více variant modelového úřadu. Lze tedy dovozovat, že návrh v tomto ohledu vychází z dat, která neodpovídají poslední verzi Závěrečné zprávy.

15. K tvrzenému porušení práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost je podle názoru Ministerstva spravedlnosti třeba vyzdvihnout, že se nejedná o právo absolutní povahy. O tom svědčí i skutečnost, že tohoto práva se lze podle čl. 41 odst. 1 Listiny domáhat jen v mezích zákonů, které jej provádějí. Pokud se týká předmětného návrhu, Ministerstvo spravedlnosti uvádí, že na přiměřenost odměn za dílčí exekuční úkony nelze pohlížet izolovaně, ale je třeba posuzovat výši příjmů soudního exekutora v širších souvislostech. Navrhovatelé navíc na podporu svého tvrzení, že snížení odměn za dílčí úkony exekučního řízení má pro příslušníky dané profese likvidační účinky, nepředkládají relevantní a přesvědčivé důkazy.

16. Ministerstvo spravedlnosti dále k tvrzenému porušení zásady ochrany legitimního očekávání uvedlo, že nelze přehlédnout určitou povrchnost, s jakou návrh zachází s konceptem legitimního očekávání. Projednávaná věc nesnese srovnání s nálezem ze dne 9. března 2004 sp. zn. Pl. ÚS 2/02 (N 35/32 SbNU 31; 278/2004 Sb.), na který navrhovatelé odkazují. Zatímco právo budoucího přechodu trvalého užívání na vlastnictví představovalo „majetkovou hodnotu“ hodnou ochrany ve smyslu článku 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), v případě odměn soudních exekutorů nelze říci, že by vyhláškou pro jednu nastavená výše odměn byla „majetkem“ soudního exekutora. Tím se stává až konkrétní nárok na úhradu odměny za provedení dílčího úkonu exekučního řízení, za který odměna podle vyhlášky náleží. Není-li zákonem předepsaná výše těchto odměn sama o sobě „majetkovým právem“ soudního exekutora, nelze se ani dovolávat ochrany legitimního očekávání, že nedojde ke změně výše této sazby. Nelze opomenout ani ustálenou judikaturu Ústavního soudu k platovým změnám ve vztahu k jiným právnickým profesím, ve které odmítl, že by postavení jiných právnických profesí bylo co do požadovaného stupně nezávislosti srovnatelné s mírou soudcovské nezávislosti [srov. nález ze dne 7. září 2010 sp. zn. Pl. ÚS 12/10 (N 188/58 SbNU 663; 269/2010 Sb.) k platu soudců, nález ze dne 28. června 2011 sp. zn. Pl. ÚS 17/10 (N 123/61 SbNU 767; 232/2011 Sb.) k platu státních zástupců či nález ze dne 2. února 2016 sp. zn. Pl. ÚS 14/15 (N 22/80 SbNU 257; 87/2016 Sb.) týkající se postavení členů Nejvyššího kontrolního úřadu]. S výjimkou soudců platí, že snížení platových poměrů příslušníků určité právní profese je obecně ústavně konformním řešením.

17. Na rozdílný přístup Ministerstva spravedlnosti k soudním exekutorům a jiným podobným profesím co do rovnosti lze nahlížet ze dvou úhlů [srov. nález ze dne 28. března 2006 sp. zn. Pl. ÚS 42/03 (N 72/40 SbNU 703; 280/2006 Sb.)]. Jde o rovnost neakcesorickou, která stanoví nejnižší možný standard rovného zacházení a spočívá v rovnosti před zákonem, což se projevuje zejména zákazem libovůle při tvorbě předpisů. K přijetí napadených ustanovení došlo po předchozím důkladném projednávání a při stanovení legitimního cíle, proto se o neakcesorickou nerovnost v tomto případě jednat nemůže. Naopak rovnost akcesorická je spjata s nějakým konkrétním základním právem, přičemž navrhovatelům se nepodařilo prokázat, že by konkrétní částky představující odměnu a náhrady soudních exekutorů byly součástí některého ze základních práv zaručených Listinou. Proto nelze hovořit o nerovnosti ani v právě uvedeném smyslu. Mezi jednotlivými právními profesemi, které jsou státem regulovány, existují takové funkční rozdíly a nalezneme u nich natolik odlišný právní rámec, že vzájemné srovnávání není dost dobře možné.

18. Podle názoru ministerstva nelze srovnávat výkon činnosti soudního exekutora s výkonem činnosti insolvenčního správce a notáře. Výkon činnosti všech jmenovaných profesí směřuje k odlišnému cíli, a proto i smysl právní úpravy jednotlivých činností je nesrovnatelný. Zatímco úkolem soudních exekutorů je provádět nucený výkon exekučních titulů, v jehož rámci exekutor především zjišťuje, zajišťuje a zpeněžuje majetek povinného za účelem uhrazení pohledávky oprávněného, insolvenční správci nakládají s majetkovou podstatou dlužníka, kdežto notáři jsou pověřeni k výkonu notářství, tj. sepisování veřejných listin a právních jednání, osvědčování právně významných skutečností a prohlášení, přijímání listin a peněz do notářské úschovy, činnosti soudního komisaře v řízení o pozůstalosti, výkonu správy majetku a k dalším činnostem. Jde zcela zjevně o nesrovnatelné subjekty. Pokud se týká další právní profese, advokátů, je třeba zmínit, že vyhláškou č. 120/2014 Sb. ze dne 26. června 2014, kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, byla snížena sazba za úkony právní služby pro účely stanovení náhrady nákladů řízení v případě, že občanské soudní řízení, v němž se o náhradě nákladů rozhoduje, bylo zahájeno návrhem podaným na ustáleném vzoru uplatněným opakovaně tímž žalobcem ve skutkově i právně obdobných věcech a předmětem řízení je peněžité plnění, přičemž tarifní hodnota nepřevyšuje 50 000 Kč. Lze mít za to, že stanovená výše náhrady nákladů řízení ovlivňuje výši odměny advokáta, a namísto proto není konstatování uvedené v návrhu, že se ministerstvo zaměřilo jen na změnu odměn jedné z regulovaných právnických profesí.

19. Ministerstvo dále ve svém vyjádření k návrhu uvedlo, že i stav soudních exekutorů požívá *ex lege* řadu výhod, které dostatečně kompenzují dílčí těžkosti spojené s výkonem dané profese. Z řady těchto

výhod stojí za zvláštní pozornost, že na rozdíl od jiných svobodných povolání se organizace soudních exekutorů řídí zásadou *numerus clausus*, podle které podléhá celkový počet exekutorských úřadů, a tedy i soudních exekutorů, zákonné regulaci. To vede ve svém důsledku k podstatnému omezení konkurence v oboru, a tím i ke snazšímu zajištění pravidelného nápadu agendy. Poněvadž se jedná o regulované podnikání a stát současně zajišťuje i přísun případů, a reguluje tím i soutěž, může regulovat i příjmy soudních exekutorů. Podobných výsad požívají soudní exekutoři i v otázce odpovědnosti za pochybení při výkonu exekuční a související činnosti. Úkony soudního exekutora při výkonu exekuční činnosti, jakož i při sepisování exekutorských zápisů se totiž podle zákona považují za výkon státní správy. Za případná pochybení tudíž ve vztahu k poškozeným odpovídá stát v režimu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (ustanovení § 4 tohoto zákona). Z důvodu, že navrhovatelé kromě obecných úvah nepředložili žádné konkrétní důkazy prokazující, že napadená ustanovení ukládají břemeno, které by bylo možné považovat za zjevně nepřiměřeně tíživé, lze i v této části uvést, že návrh není důvodný. Rovněž námitku, že snížení odměn soudních exekutorů představuje nucenou práci nebo službu ve smyslu čl. 9 odst. 1 Listiny, je podle názoru ministerstva třeba odmítnout. Závěrem svého vyjádření Ministerstvo spravedlnosti navrholo, aby Ústavní soud podaný návrh zamítl.

20. Ústavní soud uvedené vyjádření Ministerstva spravedlnosti zaslal dne 7. září 2017 navrhovatelům k případné replice s tím, že jim byla stanovena lhůta 15 dnů. Navrhovatelé na uvedenou výzvu Ústavního soudu ve stanovené lhůtě nijak nereagovali.

V.

Vyjádření veřejné ochránkyně práv

21. Na výzvu Ústavního soudu podle § 69 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, zda vstupuje do řízení jako vedlejší účastník, sdělila veřejná ochránkyně práv podáním ze dne 24. července 2017, že se rozhodla nevyužít svého procesního práva podle § 69 odst. 3 zákona o Ústavním soudu a do řízení nevstoupí.

VI.

Upuštění od ústního jednání

22. Ústavní soud dospěl k závěru, že od ústního jednání nelze očekávat další objasnění věci, a jelikož neprováděl dokazování, ústní jednání v souladu s § 44 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, nenařizoval.

VII.

Podmínky meritorního posouzení návrhu

23. Ústavní soud je příslušný k projednání návrhu na zrušení napadených částí vyhlášky č. 330/2001 Sb., návrh skupiny 10 senátorů splňuje všechny zákonem stanovené formální náležitosti a byl podán osobami k tomu oprávněnými [§ 64 odst. 2 písm. b) zákona o Ústavním soudu]. Zároveň soud neshledal žádný z důvodů nepřipustnosti návrhu nebo zastavení řízení. Jsou tedy splněny podmínky pro meritorní posouzení návrhu.

VIII.

Aktivní procesní legitimace a zákonné podmínky přijetí napadených ustanovení

24. Při řízení o kontrole norem podle čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy Ústavní soud ve smyslu ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění zákona č. 48/2002 Sb., zkoumá, zda „jiný právní předpis“ byl přijat a vydán ústavně konformním způsobem a v mezích Ústavou stanovené kompetence.

25. Navrhovatelkou je skupina 10 senátorů, za něž jedná senátor Jiří Oberfalzer, a tato skupina je zastoupena v záhlaví uvedeným advokátem. Návrh na zrušení napadených ustanovení vyhlášky č. 330/2001 Sb. podává na základě § 64 odst. 2 písm. b) zákona o Ústavním soudu. K návrhu je přiložena podpisová listina, na které devět senátorů a jedna senátorka potvrdili, že se k návrhu připojují. Navrhovatelka je proto aktivně legitimována k podání posuzovaného návrhu.

26. Vyhláška č. 330/2001 Sb., jejíž součástí jsou napadená ustanovení, byla vydána Ministerstvem spravedlnosti. Ustanovení čl. 79 odst. 3 Ústavy svěřuje ministerstvům a jiným správním úřadům pravomoc k vydávání podzákonných právních předpisů, k tomu však lze přistoupit jen na základě zákonného zmocnění a v mezích zákona. Uvedené ustanovení Ústavy je třeba vykládat restriktivně, toto zmocnění musí být konkrétní, jednoznačné a jasné [srov. náleze ze dne 21. června 2000 sp. zn. Pl. ÚS 3/2000 (N 93/18 SbNU 287; 231/2000 Sb.)]. Pakliže tomu tak je, Ústavní soud zkoumá, zda byl podzákonný právní předpis vydán státním orgánem k tomu oprávněným a v mezích jeho kompetence, tedy zda se při výkonu této pravomoci pohyboval v mezích a na základě zákona. Ze zmocňovacího ustanovení musí být zároveň zřejmá vůle zákonodárce k úpravě nad zákonný standard. Ani v takovém případě ovšem podzákonný právní předpis nesmí zasahovat do věcí, k jejichž regulaci může dojít jen zákonem (tj. u nichž se uplatní tzv. výhrada zákona) [srov. náleze ze dne 18. srpna 2004 sp. zn. Pl. ÚS 7/03 (N 113/34 SbNU 165; 512/2004 Sb.) nebo náleze ze dne 25. března 2014 sp. zn. Pl. ÚS 43/13 (N 39/72 SbNU 439; 77/2014 Sb.)].

27. Zmocnění Ministerstva spravedlnosti k vydání vyhlášky č. 330/2001 Sb. vyplývá z ustanovení § 92 a § 131 písm. a) zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, podle nichž se ministerstvo zmocňuje, aby stanovilo vyhláškou výši a způsob určení odměny exekutora, hotových výdajů, náhrady za doručení písemností a náhrady za ztrátu času, včetně přiměřené zálohy.

28. Vyhláška č. 330/2001 Sb. byla vydána Ministerstvem spravedlnosti dne 5. září 2001, publikována byla v částce 128/2001 Sbírky zákonů na straně 7470 dne 18. září 2001 a nabyla účinnosti dnem vyhlášení, tj. dnem 18. září 2001. Vyhláška č. 441/2016 Sb. byla vydána Ministerstvem spravedlnosti dne 20. prosince 2016, publikována byla v částce 179/2016 Sbírky zákonů na straně 7031 dne 23. prosince 2016 a účinnosti nabyla dnem 1. dubna 2017.

29. Vzhledem ke zmocnění obsaženému v zákoně č. 120/2001 Sb. v případě dotčené vyhlášky je zřejmé, že přezkoumávaná ustanovení byla přijata a vydána státním orgánem k tomu oprávněným a svým obsahem týkajícím se určení výše odměny soudního exekutora nevybočila z mezí stanovených zmocňovacím ustanovením. Pokud tedy Ministerstvo spravedlnosti vydalo vyhlášku č. 330/2001 Sb. včetně její novely provedené vyhláškou č. 441/2013 Sb., ta byla podepsána příslušným ministrem spravedlnosti a řádně publikována ve Sbírce zákonů, učinilo tak v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem.

IX.

Vlastní přezkum Ústavního soudu

30. Navrhovatelé se domáhají zrušení části napadených ustanovení pro jejich rozpor s ústavním pořádkem, přičemž konkrétně namítají porušení čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2, čl. 9 odst. 1 a čl. 26 odst. 1 Listiny a porušení principu legitimního očekávání.

31. Návrh směřuje proti novelizaci provedené vyhláškou č. 441/2016 Sb., která nabyla účinnosti dne 1. dubna 2017. Touto vyhláškou se změnil exekuční tarif a došlo ke snížení minimální odměny exekutora z 3 000 Kč na 2 000 Kč. Zároveň byla odstraněna hranice 10 000 Kč v případě snížení náhrady hotových výdajů exekutora, splní-li povinný vymáhaný nárok dobrovolně ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení výzvy ke splnění vymáhané povinnosti.

32. Ústavní soud zvážil argumenty vznesené v návrhu i ve vyjádření ministerstva a dospěl k závěru, že návrh není důvodný.

33. Ústavní soud se otázkou stanovení výše náhrady nákladů exekuce a odměny soudního exekutora a ústavně konformním výkladem exekučního tarifu zabýval již dříve, a to zejména ve stanovisku pléna Ústavního soudu ze dne 12. září 2006 sp. zn. Pl. ÚS-st. 23/06 (ST 23/42 SbNU 545) v souvislosti s rozhodováním o náhradě nákladů exekuce. V tomto stanovisku Ústavní soud dovodil, že není porušením čl. 11 a čl. 36 odst. 1 Listiny, jestliže obecný soud při rozhodování o nákladech exekuce přizná soudnímu exekutorovi náhradu nákladů řízení vůči povinnému, pokud je exekuce zastavena pro nedostatek majetku na straně povinného a na straně oprávněného nelze shledat procesní zavinění za zastavení exekuce. Plénium Ústavního soudu ve stanovisku vyšlo z ustálené judikatury různých senátů Ústavního soudu s tím, že Ústavní soud v usnesení ze dne 31. srpna 2004 sp. zn. II. ÚS 150/04 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>) vyslovil základní premisu, že exekutor vystupuje při své činnosti v postavení podnikatele podle obchodního zákoníku, čemuž odpovídá coby základní charakteristika postavení podnikatele soustavná činnost prováděná za účelem dosažení zisku a ve vztahu k oprávněnému na vlastní riziko. Soudnímu exekutorovi pak náleží za úspěšně provedenou exekuci odměna, současně nese ale i riziko spočívající v tom, že majetek povinného nebude dostačovat k uspokojení oprávněného ani nákladů exekuce, přičemž toto riziko nelze bezdůvodně přenášet na osobu oprávněnou. Plénium Ústavního soudu neakceptovalo námitku, že vzniká nerovnost mezi skupinou osob, které vykonávají státní moc v rámci soudní soustavy (soudci), jež mají zajištěnu odměnu za svoji práci, a soukromými exekutory, jimž taková záruka poskytnuta není. V exekučním řádu je jednoznačně zaručeno, že soudní exekutor vykonává svoji činnost za úplatu (§ 3 odst. 1 exekučního řádu). Právo na náhradu nákladů mu je zásadně přiznáváno proti povinnému nebo ve výjimečných případech za podmínek stanovených zákonem proti oprávněnému. Soudní exekutor jako nositel takto přiznané pohledávky není již v postavení vykonavatele veřejné moci, ale v postavení běžného věřitele, který přiznanou pohledávku může vymáhat zase jen nástroji exekučního řízení. Přiznané náklady exekuce nelze srovnávat s platy soudců, protože nejde o odměnu za práci, jak ji má mysli čl. 28 Listiny, neboť ten se týká pouze zaměstnanců, a těmi soudní exekutoři nejsou.

34. V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 8/06 Ústavní soud posuzoval základ pro výpočet odměny exekutora v případě dobrovolného plnění povinného po nařízení exekuce. Ústavní soud konstatoval, že i pro exekuci – nucený výkon rozhodnutí – platí princip proporcionality omezení základního práva povinného na ochranu jeho majetku garantovaného čl. 11 odst. 1 Listiny. Exekuce na majetek povinného může sloužit jen k uspokojení práva oprávněného a k náhradě nákladů exekučního řízení včetně přiměřené odměny exekutora. Ústavní soud v tomto nálezu vymezil principy, na nichž má být právní úprava odměn soudního exekutora postavena a kterými se obecné soudy musí řídit.

35. V nálezu ze dne 24. února 2015 sp. zn. Pl. ÚS 5/14 (N 44/76 SbNU 609) se Ústavní soud vyjádřil k náhradě nákladů řízení v případě zastavení exekuce, a to v obnoveném řízení po rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Vaculík proti České republice* (rozsudek ze dne 19. prosince 2013, stížnost č. 40280/12), a uvedl, že „je v extrémním rozporu s principy spravedlivého procesu (čl. 36 odst. 1 Listiny), aby v základu pro výpočet odměny soudního exekutora byla promítnuta výše plnění

relevantní pouze v době nařízení exekuce a bez vlivu zůstala podstatná změna, ke které došlo po vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce“.

36. V nálezu ze dne 29. srpna 2017 sp. zn. III. ÚS 1253/17, kterým byla řešena odměna soudního exekutora v případě dobrovolného splnění povinnosti povinným, Ústavní soud uvedl: „Ústavně konformní výklad exekučního tarifu předpokládá, že při stanovení výše odměny exekutora je třeba vycházet jen z výše jím vymoženého plnění (§ 5 odst. 1 exekučního tarifu), nikoli z nějaké fiktivní výše plnění vymáhaného (§ 5 odst. 4 exekučního tarifu) a že odměnu je nutno ještě korigovat hledisky odrážejícími stupeň dobrovolnosti plnění povinným a složitostí, odpovědností a namáhavostí činností vykonaných exekutorem.“

37. Na závěrech učiněných ve shora citovaných rozhodnutích není co měnit a Ústavní soud z nich vychází i v nyní posuzovaném případě. Ústavní soud ve své judikatuře opakovaně a trvale připomíná spjatost principu předvídatelnosti důsledků právního předpisu s principy právního státu. Předvídatelnost právního předpisu je přitom nutno posuzovat i z hlediska dynamického, tedy zákonodárce musí při změně právní regulace zohledňovat dosavadní právní stav, včetně stavu vývoje právních vztahů, a změny musí provádět citlivě a jen v míře nezbytné pro dosažení cíle regulace. Jen takovým postupem zákonodárce je zaručena stabilita sféry svobodného jednání a právní jistota účastníků právních vztahů. Tyto požadavky se uplatní i ve sféře odvozené normotvorby, proto jejich naplnění lze požadovat po všech subjektech zúčastněných na vydávání právních předpisů (nález sp. zn. Pl. ÚS 8/06, bod 27).

38. Úloha Ústavního soudu v tomto řízení spočívá v posouzení, zda napadená právní úprava, tedy snížení minimální odměny exekutora z 3 000 Kč na 2 000 Kč a stanovení paušální náhrady výdajů bez ohledu na výši vymožené pohledávky, je v souladu s ústavním pořádkem, a to na základě níže rozvedených hledisek, která vyjadřují konkrétní povahu základního práva či ústavního principu, s nimiž má být napadená právní úprava dle tvrzení navrhovatelů v rozporu.

39. Navrhovatelé namítají, že napadenými částmi vyhlášky došlo ke svévolnému ztížení či dokonce znemožnění výkonu exekuční činnosti, k ohrožení materiálního zajištění soudních exekutorů, k porušení zásady legitimního očekávání ve vztahu k právu podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost, k neodůvodněné rozdílnému přístupu státu k jiným podobným profesím a rovněž k porušení zákazu nucených a povinných prací.

40. Navrhovatelé namítají rozpor s právem podnikat podle čl. 26 odst. 1 Listiny, avšak samotného práva podnikat se může jednotlivec ve smyslu čl. 41 odst. 1 Listiny domáhat pouze v mezích zákonů, které je provádějí. V důsledku toho má zákonodárce relativně širokou dispozici pro konkrétní vymezení obsahu a způsobu realizace tohoto článku, leč ani ta není absolutní. Ve svém uvážení je totiž zákonodárce vázán především čl. 4 odst. 4 Listiny, který brání tomu, aby se omezení základního práva podnikat dotýkalo samotné jeho podstaty a smyslu [srov. nález ze dne 15. září 2015 sp. zn. Pl. ÚS 13/14 (N 164/78 SbNU 451; 297/2015 Sb.)]. Zákonodárce je rovněž povinen respektovat zásadu rovnosti v právech ve smyslu čl. 1 Listiny, resp. čl. 3 odst. 1 Listiny [nález sp. zn. Pl. ÚS 1/12 ze dne 27. 11. 2012 (N 195/67 SbNU 333; 437/2012 Sb.)].

41. K právu podnikat a související judikatuře se Ústavní soud podrobně vyslovil již v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 13/14 v souvislosti s návrhem na zrušení § 16 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů, kterým se stanoví sazba odměny za znalecké posudky. Zde dovodil, že napadené ustanovení neporušuje právo podnikat (čl. 26 odst. 1 Listiny) ani zákaz nucených prací (čl. 9 odst. 1 Listiny). Činnost znalce, spočívající ve zpracování znaleckých posudků vyžádaných orgány veřejné moci za účelem jejich provedení coby důkazního prostředku v soudním či jiném řízení před orgánem veřejné moci, totiž nelze považovat za ryze podnikatelskou činnost vykonávanou za účelem zisku, jelikož znalec (na rozdíl od podnikatele) nenese riziko podnikání a do odměny, kterou za svoji činnost dostává, se nepromítají vynaložené náklady (ty jsou hrazeny zvlášť). Jde tedy o činnost ve „veřejném zájmu“ pro účely řízení před orgány veřejné moci. Protiústavnost by byla založena teprve tehdy, pokud by z dané činnosti neplynul vůbec žádný zisk,

případně jestliže by určitý minimální zisk i dán byl, nicméně byla by současně stanovena např. povinnost zpracovávat znalecké posudky osobami s určitou specializací, což však ani v jednom ze zmíněných příkladů neplatí. Určitý zisk (nad rámec vynaložených nákladů) totiž zaručuje i stávající právní úprava a nikdo nesmí být k zařazení mezi znalce nucen. Naopak, jmenování znalcem je třeba vnímat i jako potvrzení odbornosti a ocenění schopností dané osoby, což je okolnost, která se samozřejmě může pozitivně projevit i v její další profesní činnosti.

42. Rovněž v nálezu týkajícím se elektronické evidence tržeb [ze dne 12. prosince 2017 nález sp. zn. Pl. ÚS 26/16 (8/2018 Sb.)] Ústavní soud připomenul, že v souladu s čl. 26 Listiny je třeba rozlišovat na jedné straně přístup k právu podnikat jako svobodě podnikání zaručené v odstavci 1 tohoto ustanovení, na straně druhé vlastní výkon povolání nebo jiné hospodářské činnosti zahrnující i podmínky s tímto výkonem spojené, které lze stanovit zákonem (čl. 26 odst. 2 Listiny). Právo podnikat je zařazeno do hlavy čtvrté Listiny mezi tzv. hospodářská, sociální a kulturní práva a zároveň jde o hospodářské, sociální a kulturní právo vyjmenované v čl. 41 odst. 1 Listiny. Proto není přímo aplikovatelné ve stejném rozsahu tak jako základní lidská práva či politická práva. Úprava těchto práv je primárně v rukou zákonodárce a pouze sekundárně a v omezené míře lze ústavní garance hospodářských, sociálních a kulturních práv považovat za otázku judiciální.

43. Těmto závěrům pak odpovídá i metodologie přezkumu zásahu do práva podnikat. Testem ústavnosti projde taková zákonná úprava, která sleduje legitimní cíl a činí tak způsobem, který si lze představit jako rozumný prostředek k jeho dosažení, byť nemusí jít o prostředek nejlepší, nejvhodnější, nejúčinnější či nejmoudřejší. Metodologickým nástrojem Ústavního soudu k přezkumu zásahu zákonodárce do práva podnikat je proto tzv. test racionality (odlišný od testu proporcionality), který odráží jak nutnost respektovat poměrně rozsáhlou diskreci zákonodárce, tak potřebu vyloučit jeho případné excesy [srov. nález ze dne 5. října 2006 sp. zn. Pl. ÚS 61/04 (N 181/43 SbNU 57; 16/2007 Sb.), nález ze dne 12. března 2008 sp. zn. Pl. ÚS 83/06 (N 55/48 SbNU 629; 116/2008 Sb.), nález ze dne 24. dubna 2012 sp. zn. Pl. ÚS 54/10, bod 48 (N 84/65 SbNU 121; 186/2012 Sb.) nebo nález ze dne 22. října 2013 sp. zn. Pl. ÚS 19/13, body 50 a 51 (N 178/71 SbNU 105; 396/2013 Sb.)]. V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 26/16 Ústavní soud v návaznosti na starší judikaturu vymezil, že smysl a podstatu práva podnikat tvoří jednak rovina ryze individuální (možnost seberealizace jednotlivce), dále rovina materiálněprávní, kdy taková svoboda jednotlivce je zároveň podstatnou náležitostí demokratického právního státu, a konečně rovina ekonomická. U práva podnikat a vykonávat jinou hospodářskou činnost by se o omezení dotýkající se jeho podstaty a smyslu jednalo tehdy, jestliže by v jeho důsledku určitá činnost přestala být způsobila zajistit prostředky pro potřeby těch, kteří ji vykonávají [srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 7/17 ze dne 27. března 2018 (81/2018 Sb.)].

44. Test racionality sestává ze čtyř kroků. Prvním je vymezení smyslu a podstaty hospodářského nebo sociálního práva, tedy jeho esenciálního obsahu. Druhým je zhodnocení, zda se zákon nedotýká samotné existence hospodářského nebo sociálního práva nebo skutečné realizace jeho esenciálního obsahu. Třetím krokem je posouzení, zda zákonná úprava sleduje legitimní cíl, tedy zda není svévolným zásadním snížením celkového standardu základních práv. Posledním čtvrtým krokem je zvážení otázky, zda zákonný prostředek použitý k jeho dosažení je racionální, byť nikoliv nutně nejlepší, nejvhodnější, nejúčinnější či nejmoudřejší.

45. V § 5 a 6 vyhlášky č. 330/2001 Sb. jsou určena základní kritéria pro výpočet odměny za exekuci ukládající zaplacení peněžité částky. Základem pro výpočet odměny je výše exekutorem vymoženého plnění, nezahrnující náklady exekuce a náklady oprávněného. Nejnižší možná výše odměny byla vyhláškou č. 441/2016 Sb. snížena z 3 000 Kč na 2 000 Kč. Modifikace základních kritérií je uvedena v § 11 odst. 2 vyhlášky č. 330/2001 Sb., který stanoví, že pokud zanikne oprávnění exekutora k vedení exekuce rozhodnutím soudu o vyloučení exekutora nebo o zastavení exekuce anebo změnou exekutora podle § 51 písm. a), b) a d) zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, činí odměna exekutora, jehož oprávnění zaniklo, místo 3 000 Kč po předmětné novele 2 000 Kč. Vedle odměny exekutorovi v souvislosti s výkonem exekuční činnosti náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 1 vyhlášky č. 330/2001 Sb., a to v paušální částce 3 500 Kč. Pokud však povinný splní ve lhůtě 30 dnů ode dne

doručení výzvy ke splnění vymáhané povinnosti vymáhaný nárok a uhradí zálohu na snížené náklady exekuce a náklady oprávněného, náleží exekutorovi podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 330/2001 Sb. namísto náhrady podle odstavce 1 náhrada hotových výdajů v paušální částce 1 750 Kč.

46. Prvním krokem přezkumu při testu racionality je vymezení smyslu a podstaty hospodářského práva, tedy esenciálního obsahu práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost podle čl. 26 Listiny. Právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost pojímá Listina jako samostatné základní právo. Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v § 420 odst. 1 vymezuje podnikatele jako toho, kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku. Ústavně je tedy chráněno právo provozovat samostatnou výdělečnou činnost, je možné ho omezit jedině zákonem a takové omezení musí být přiměřené a šetřit podstatu a smysl tohoto základního práva. Ústavní soud dovodil povinnost obecných soudů „poskytnout ochranu podnikatelské činnosti, pokud je do ní zasaženo způsobem, který se přičí elementárním pravidlům férovosti a dobrým mravům soutěže“ [srov. náleze ze dne 11. září 2009 sp. zn. IV. ÚS 27/09 (N 200/54 SbNU 489)].

47. Ustanovení čl. 26 odst. 2 Listiny výslovně připouští možnost stanovení podmínek a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností zákonem, aniž explicitně vymezuje důvody, pro které se tak může stát. Meze vůli zákonodárce však obsahuje čl. 4 odst. 4 Listiny, podle kterého při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Ze základních práv podle čl. 26 Listiny tedy plynou jen ta práva, která jsou upravena v zákonech základní práva provádějících (srov. čl. 41 odst. 1 Listiny).

48. Ačkoliv z práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost neplyne právo na zisk, stát je povinen vytvářet takové podmínky, které umožní jednotlivcům usilovat o jeho dosažení. Tento závěr se v plné míře uplatní i ve specifických poměrech podnikání v oblasti exekučního vymáhání. Je proto třeba zdůraznit, že soudní exekutor jako podnikatel má z úspěšného provedení exekuce zisk (odměnu), ale současně nese i riziko spočívající v tom, že majetek povinného nebude dostačovat k uspokojení oprávněného ani nákladů exekuce. Toto riziko pak nelze bezdůvodně přenášet na účastníky exekučního řízení.

49. Druhým krokem testu racionality je zhodnocení, zda se zákon nedotýká samotné existence hospodářského nebo sociálního práva nebo skutečné realizace jeho esenciálního obsahu.

50. Ústavní soud se opakovaně zabýval i otázkou, zda cenová regulace jako taková je protiústavním omezením svobody podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost. V nálezu o regulaci nájemného z bytu [srov. náleze ze dne 21. června 2000 sp. zn. Pl. ÚS 3/2000 (N 93/18 SbNU 287; 231/2000 Sb.)] dospěl k závěru, že nikoli: „Cenová regulace nezabraňuje nikomu podnikat ani provozovat jinou hospodářskou činnost, neboť každý má možnost se svobodně rozhodnout, zda za daných podmínek v určité oblasti podnikat bude.“

51. Přísnější požadavky na zákonodárce klade *obiter dictum* nálezu ze dne 23. května 2000 sp. zn. Pl. ÚS 24/99 (N 73/18 SbNU 135; 167/2000 Sb.) ohledně stanovování hodnoty bodu ve zdravotnictví, podle kterého: „Nezbytnou součástí demokratického právního státu je i ochrana svobody smluvní vůle, jež je derivátem ústavní ochrany práva vlastnického dle čl. 11 odst. 1 Listiny (jehož základním komponentem je *ius disponendi*). Cenová regulace je proto opatřením výjimečným a akceptovatelným pouze za zcela omezených podmínek. Jakkoli se základního práva obsaženého v čl. 26 odst. 1 Listiny lze ve smyslu čl. 41 odst. 1 Listiny domáhat pouze v mezích prováděcího zákona, pro zákonodárce, resp. pro normotvůrce, platí i pro tento případ hranice stanovená čl. 4 odst. 4 Listiny, podle něhož při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Státní (veřejná) regulace, a to vycházející ze zohlednění důležitých faktorů (v dané oblasti výše vybraného pojistného, výše nákladů při poskytování zdravotní péče atd.), musí při stanovení ceny zohlednit i možnost tvorby zisku. Důsledkem absence této maximy při regulaci cen se může stát znemožnění určité oblasti podnikatelské aktivity a vytvoření státního monopolu, tj. dotčení podstaty a smyslu základního práva plynoucího z čl. 26 Listiny.“

52. Těchto závěrů se Ústavní soud dovolává v nálezu ze dne 11. června 2003 sp. zn. Pl. ÚS 40/02 (N 88/30 SbNU 327; 199/2003 Sb.), v němž shledal protiústavní extenzi působnosti kolektivních smluv. Individuální regulaci obsaženou v právním předpisu zbavující adresáty možnosti soudního přezkumu naplnění obecných podmínek normativní úpravy u konkrétního subjektu, jíž schází transparentní a akceptovatelné odůvodnění ve vztahu k možnosti regulace obecné, je podle závěru učiněného Ústavním soudem nutno považovat za rozpornou s principem právního státu (čl. 1 Ústavy), jemuž je imanentní dělba moci a soudní ochrana právům (čl. 81 a 90 Ústavy).

53. V nálezu ze dne 15. května 2012 sp. zn. Pl. ÚS 17/11 (N 102/65 SbNU 367; 220/2012 Sb.) ve věci zavedení odvodů a zdanění elektřiny z fotovoltaických (solárních) elektráren Ústavní soud připomenul své závěry obsažené v nálezu ze dne 4. února 1997 sp. zn. Pl. ÚS 21/96 (N 13/7 SbNU 87; 63/1997 Sb.), podle něhož „je zrušení staré a přijetí nové právní úpravy nutně spjato se zásahem do principů rovnosti a ochrany důvěry občana v právo, k němuž však dochází v důsledku ochrany jiného veřejného zájmu či základního práva nebo svobody“.

54. Ve věci návrhu skupiny senátorů Senátu Parlamentu České republiky na zrušení § 16 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění vyhlášky č. 432/2002 Sb., vydal Ústavní soud již zmíněný zamítavý nález sp. zn. Pl. ÚS 13/14, ve kterém vyložil, že soudci, advokáti či státní zástupci mají (nejen) v řízení před orgány veřejné moci zcela zjevně odlišné pozice i funkce, čemuž také obecně odpovídá charakter a obsah zákonné či dokonce ústavní úpravy jejich postavení a činnosti, včetně způsobu odměňování. Rovněž požadavky na činnost soudců a znalců mají zcela jiný charakter a obsah s tím, že u soudních znalců se jedná o činnost ve „veřejném zájmu“ pro účely řízení před orgány veřejné moci.

55. Na přiměřenost odměn za dílčí exekuční úkony je třeba nahlížet v širších souvislostech, přičemž navrhovatelé neprokázali žádnou příčinnou souvislost mezi snížením odměn a případným ztrátovým hospodařením uvedených exekutorských úřadů.

56. Ústavní soud tedy v prvních dvou krocích testu racionality, ve kterých zkoumal, zda nedošlo k zásahu do podstaty neboli esenciálního obsahu práva na podnikání a provozování jiné hospodářské soutěže, dospěl k závěru, že se napadená právní úprava nedotýká samotné existence některého z těchto práv nebo skutečné realizace jeho esenciálního obsahu. Za dané situace nebylo tedy třeba přistoupit k testu proporcionality.

57. Třetím krokem přezkumu v rámci testu racionality je posouzení, zda zákonná úprava sleduje legitimní cíl, tedy zda není svévolným zásadním snížením celkového standardu základních práv.

58. Náklady exekuce se skládají ze dvou složek. První z nich je odměna exekutora (tarif), která pokrývá zejména fixní náklady na provoz (mzdy pracovníků, odvody, nájemné, software a IT vybavení, náklady na povinné videozáznamy, vybavení kanceláří, energie, nákup a provoz vozidel, bankovní služby, daňové a účetní služby). Druhou složku tvoří náhrada hotových výdajů (například nákladovým paušálem), která pokrývá přímé výdaje spojené s daným exekučním řízením (soudní a jiné poplatky, poštovné, cestovní výdaje, telekomunikační poplatky, odborná vyjádření, opisy, vložení či získání dat z informačních systémů).

59. Jak vyplývá z jeho vyjádření, cílem Ministerstva spravedlnosti bylo nastavit výši odměn soudního exekutora tak, aby pokrývala jeho náklady a přiměřený zisk, a k přijetí napadených ustanovení o odměně a náhradách soudních exekutorů nedošlo bez předchozího důkladného projednávání a bez stanoveného legitimního cíle. Ústavní soud má za to, že přijaté řešení z ústavních hledisek ob stojí, neboť po soudním exekutorovi lze požadovat, aby na změnu právní úpravy v průběhu řízení reagoval. Snížení tarifu a náhrady hotových výdajů nemá destruktivní dopady na vymahatelnost práva v České republice ani jeho účelem není snaha připravit exekutory o spravedlivou odměnu.

60. V každém konkrétním případě je nutno zvážit společenský kontext a racionální smysl, účel a přínos výsledku střetu dvou či více základních práv či principů, jež jsou v kolizi. Ústavní soud má za to, že v předkládané věci není možné upřednostnit zájem soudních exekutorů na zisku nad ochranou základních práv účastníků exekučních řízení na nesení jen přiměřených nákladů. Napadená ustanovení sledují legitimní cíl, jímž je snížení některých nákladů účastníků řízení při provádění exekucí na přiměřenou míru.

61. Zbývá tedy zodpovědět čtvrtou otázku, zda jsou napadená ustanovení k dosažení svého cíle racionálním prostředkem. Ministerstvo spravedlnosti upravuje odměny i jiných právnických profesí než soudních exekutorů, např. notářů, advokátů nebo insolvenčních správců. Ve svém vyjádření k návrhu vyjádřilo nesouhlas s tvrzením navrhovatelů, že přistupuje rozdílně k soudním exekutorům na jedné straně a notářům a insolvenčním správcům na straně druhé. Závěry o postavení soudního exekutora a jeho nárocích na odměnu jsou podle názoru ministerstva ve shodě i s právním názorem vysloveným Evropským soudem pro lidská práva ve věci *Van der Musselle proti Belgii* (rozsudek ze dne 23. listopadu 1983, stížnost č. 8919/80). V této věci, jež se týkala povinnosti advokátního koncipienta poskytnout služby v rámci systému právní pomoci bez nároku na odměnu [srov. též *Siladin proti Francii* (rozsudek ze dne 26. července 2005, stížnost č. 73316/01) a *Stummer proti Rakousku* (rozsudek velkého senátu ze dne 7. července 2011, stížnost č. 37452/02)], se Evropský soud pro lidská práva odvolal na Úmluvu o nucené nebo povinné práci č. 29 Mezinárodní organizace práce (506/1990 Sb.). Pro účely této úmluvy se termínem „nucená nebo povinná práce“ rozumí „každá práce nebo služba vymáhaná od kohokoli pod pohrůzkou jakéhokoli trestu, ke které se dotyčný nenabídl dobrovolně“. Evropský soud pro lidská práva tuto definici považoval za výchozí bod pro svůj výklad čl. 4 odst. 2 Úmluvy a rozvinul standardy hodnocení toho, co může být ve vztahu k povinnostem příslušníků určité profese považováno za normální. Tyto standardy zohledňují, zda poskytnuté služby spadají mimo rámec běžné profesní činnosti dané osoby, zda je za ně poskytnuta odměna či jiná náhrada, zda uložení povinnosti sleduje cíl sociální solidarity a zda je uložené břemeno nepřiměřené (srov. též *Steindell proti Německu*, rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 14. září 2010, stížnost č. 29878/07, týkající se povinnosti lékaře sloužit na pohotovosti).

62. Ve věci *Graziani-Weiss proti Rakousku* (rozsudek ze dne 18. ledna 2011, stížnost č. 31950/06) Evropský soud pro lidská práva k povinnosti advokáta vykonávat funkci opatrovníka, k námitce stěžovatele, že ti, kdo vystudovali práva, avšak pracovali v jiných profesích než jako advokáti a notáři (soudci, státní zástupci, státní úředníci a podnikoví právníci), nebyli povinni vykonávat funkci opatrovníka, ačkoli měli díky absolvování studia stejné právnické vědomosti, konstatoval, že mezi profesní skupinou advokátů, jejichž práva a povinnosti jsou stanoveny ve zvláštních právních předpisech, a skupinou dalších osob, které vystudovaly právo či dokonce absolvovaly i následné profesní vzdělávání, avšak nepracují jako advokáti, existují podstatné rozdíly. Pro účely ustanovování opatrovníkem v případech, kdy je právní zastoupení nezbytné, se profesní skupiny advokátů a notářů na jedné straně a ostatní osoby s právnickým vzděláním na druhé straně nenacházejí v relevantních ohledech v obdobných situacích. Evropský soud pro lidská práva uzavřel, že ti, kdo vystudovali právo, či případně absolvovali další profesní právní vzdělávání, avšak nepůsobí jako advokáti, nemohou v soudních řízeních, ve kterých je právní zastoupení povinné, účastníky řízení zastupovat. Je navíc možné, že takové osoby, i když vystudovaly právo či absolvovaly profesní vzdělávání, ani v oblasti práva nepůsobí. Proto rozhodl, že čl. 4 Úmluvy ani čl. 14 Úmluvy ve spojení s čl. 4 Úmluvy nebyly porušeny.

63. S námitkami vycházejícími z „veřejnoprávní“ povahy postavení soudního exekutora při výkonu exekuční činnosti, jakož i z obav o „ekonomické přežití“ soudních exekutorů a o důsledky rozhodnutí o nákladech exekuce pro jejich faktickou nezávislost v řízení se Ústavní soud vypořádal mimo jiné ve zmíněném stanovisku pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS-st. 23/06 a v rozhodnutích ze dne 31. srpna 2004 sp. zn. II. ÚS 150/04, ze dne 29. června 2005 sp. zn. III. ÚS 118/05 (U 15/37 SbNU 767), ze dne 25. srpna 2005 sp. zn. III. ÚS 158/05, ze dne 26. října 2005 sp. zn. II. ÚS 294/05, ze dne 7. dubna 2006 sp. zn. III. ÚS 613/05, ze dne 10. července 2008 sp. zn. III. ÚS 863/06, ze dne 7. prosince 2009 sp. zn. IV. ÚS 2341/09 a dalších (vše dostupné na <http://nalus.usoud.cz>), ve kterých názor, že „exekutor vystupuje při své činnosti v postavení podnikatele“, doplnil tak, že funkce exekutora má, byť do jisté míry, rysy veřejnoprávní funkce, neboť úkony soudního exekutora v exekučním řízení se považují

za úkony soudu v mezích jeho oprávnění. Vzhledem k tomu, že soudní exekutor nemůže pověření soudu k provedení exekuce odmítnout, je tedy správné a spravedlivé, aby mu příslušela odpovídající odměna za vykonanou práci. Z judikatury Ústavního soudu navíc vyplývá, že samotný fakt, že nejsou uspokojeny všechny nároky soudního exekutora, není protiústavní (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 1619/11 ze dne 14. března 2012).

64. Osoba zapsaná do seznamu exekutorů svým návrhem na zápis a provedením zápisu do seznamu dala souhlas s prováděním činnosti soudního exekutora a s tím spojenými riziky, k nimž náleží i to, že ne ve všech případech dosáhne soudní exekutor uspokojení všech svých nároků. Rizika podstupovaná v souvislosti s výkonem určité profese, včetně rizika neuhrazení odměny za odvedenou práci, jsou vyvažována výhodami souvisejícími s touto profesí.

65. Ústavní soud dospěl k závěru, že napadená ustanovení části vyhlášky č. 330/2001 Sb. nejsou výsledkem libovůle či zjevně iracionálního postupu Ministerstva spravedlnosti. Zákonná úprava sleduje legitimní cíl, není svévolným zásadním snížením celkového standardu základních práv a zákonný prostředek použitý k jeho dosažení je rozumný, byť nikoliv nutně z hlediska soudních exekutorů nejlepší. Napadená ustanovení sledovala cíl snížení nákladů v exekučním řízení, tedy cíl, který nelze z hlediska uvedených základních práv považovat za nelegitimní, a protože obsaženou úpravu nelze označit za nerozumnou, obstála také ve třetím a čtvrtém kroku testu racionality.

66. Nalezení optimálního způsobu stanovení náhrady nákladů exekuce a odměny soudního exekutora je v plné kompetenci Parlamentu České republiky a exekutivy. Náleží-li proto Ústavnímu soudu v rámci řízení o kontrole norem možnost určité ingerence, pak jejím smyslem není nahrazovat normotvůrce při hledání věcného řešení, nýbrž dbát o to, aby řádně plnil svou povinnost z ústavního pořádku vyplývající.

67. Ústavní soud neshledal v posuzované věci důvody pro konstatování porušení práva podnikat či zásady legitimního očekávání na právo na provoz hospodářské činnosti, neboť předmětné snížení minimální odměny soudního exekutora a jeho náhrady hotových výdajů neznemožňuje soudním exekutorům výkon jejich činnosti. Ani nelze dovodit porušení principu rovnosti v právech ve smyslu čl. 1 Listiny, neboť rozdílný přístup státu vůči soudním exekutorům na jedné straně a notářům a insolvenčním správčům na druhé straně má své rozumné důvody.

68. Za nepřipadnou pak považuje Ústavní soud námitku navrhovatelů ohledně zákazu nucených a povinných prací. K tomu lze poukázat na závěry Ústavního soudu ve shora citovaném stanovisku pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS-st. 23/06, ve kterém bylo upozorněno i na riziko neuspokojení zákonem daných nároků a na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (body 70 a 71). Aby se jednalo skutečně o nucenou práci či službu, musel by být doložen nespravedlivý nátlak na obecný či konkrétní výkon činností exekutora, což se však nestalo.

69. Argumentace navrhovatelů nebyla s to dovodit tvrzený nesoulad s ústavním pořádkem. Vzhledem k tomu Ústavní soud podle ustanovení § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu návrh na zrušení napadených ustanovení vyhlášky č. 330/2001 Sb. v celém rozsahu zamítl.

Předseda Ústavního soudu:
JUDr. **Rychetský** v. r.

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 01 Praha 415, telefon: 272 927 011, fax: 974 887 395 – **Redakce:** Ministerstvo vnitra, nám. Hrdinů 1634/3, pošt. schr. 155/SB, 140 21 Praha 4, telefon: 974 817 289, fax: 974 816 871 – **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS s. r. o., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, tel.: 516 205 175, e-mail: sbirky@moraviapress.cz. **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku z předcházejícího roku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha na rok 2018 činí 6 000,- Kč) – Vychází podle potřeby – **Distribuce:** MORAVIAPRESS s. r. o., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, celoroční předplatné a objednávky jednotlivých částek (dobírky) – 516 205 175, objednávky – knihkupci – 516 205 175, e-mail – sbirky@moraviapress.cz, zelená linka – 800 100 314. **Internetová prodejna:** www.sbirkyzakonu.cz – **Drobný prodej** – **Brno:** Ing. Jiří Hrazdil, Vranovská 16, Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, Obchodní galerie IBC (2. patro), Příkop 6; **Cheb:** EFREX, s. r. o., Karlova 31; **Chomutov:** DDD Knihkupectví – Antikvariát, Ruská 85; **Kadaň:** Knihařství – Příbíkova, J. Švermy 14; **Liberec:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Olomouc:** Zdeněk Chumchal – Knihkupectví Tycho, Ostružnická 3; **Pardubice:** ABONO s. r. o., Sportovců 1121; **Plzeň:** Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, nám. Českých bratří 8; **Praha 3:** Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, Řipská 23; **Praha 4:** Tiskárna Ministerstva vnitra, Bartůňkova 4; **Praha 9:** DOVOZ TISKU SUWECO CZ, Klečáková 347; **Praha 10:** BMSS START, s. r. o., Vinohradská 190, MONITOR CZ, s. r. o., Třebohostická 5, tel.: 283 872 605; **Ústí nad Labem:** PNS Grosso s. r. o., Havířská 327, tel.: 475 259 032, fax: 475 259 029, KARTOON, s. r. o., Klášská 3392/37 – vazby sbírek tel. a fax: 475 501 773, e-mail: kartoon@kartoon.cz; **Zábřeh:** Mgr. Ivana Patková, Žižkova 45; **Zátec:** Jindřich Procházka, Bezděkov 89 – Vazby Sbírek, tel.: 415 712 904. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od začátku předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklamace:** informace na tel. číslo 516 205 175. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.